

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ELNÖKHELYETTESÉNEK VÉGGZÉSE

2022. május 24.*

„Fellebbezés – Ideiglenes intézkedés – Intézményi jog – Az Európai Parlament tagjai – Kiváltságok és mentességek – Parlamenti képviselő parlamenti mentelmi jogának felfüggesztése – *Fumus boni iuris* – Az előadó pártatlansága a parlamenti mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelem vizsgálata során – Sürgősség – Európai elfogatóparancs – Átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzések – Parlamenti képviselői mandátum gyakorlása – Az érdekek egyensúlya”

A C-629/21. P. (R.) sz. ügyben,

Carles Puigdemont i Casamajó (lakóhelye: Waterloo [Belgium]),

Antoni Comín i Oliveres (lakóhelye: Waterloo),

Clara Ponsatí i Obiols (lakóhelye: Waterloo),

(képviselik őket: P. Bekaert és S. Bekaert advocaten, valamint G. Boye és J. Costa i Rosselló abogados)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmánya 57. cikkének második bekezdése alapján 2021. október 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviselik: N. Lorenz, N. Görlitz és J.-C. Puffer, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Spanyol Királyság** (képviselik: S. Centeno Huerta és A. Gavela Llopis, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG ELNÖKHELYETTESÉNE,

M. Szpunar főtanácsnok meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Végzést

- 1 Fellebbezésével Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres és Clara Ponsatí i Obiols az Európai Unió Törvényszéke elnökhelyettese 2021. július 30-i Puigdemont i Casamajó és társai kontra Parlament végzésének (T-272/21 R, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2021:497) hatályon kívül helyezését kéri, amely végzésben a Törvényszék elnöke elutasította a mentelmi jogok felfüggesztésére irányuló kérelmekről szóló, 2021. március 9-i P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 és P9_TA(2021)0061 európai parlamenti határozatok (a továbbiakban együtt: vitatott határozatok) végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelmüket.
- 2 Csatlakozó fellebbezésében a Spanyol Királyság a megtámadott végzés 43. pontjában szereplő indokolás törlését kéri.

Jogi háttér

A 2002/584/IB kerethatározat

- 3 Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.) (6) preambulumbekzdése a következőket tartalmazza:

„Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.”

- 4 A kerethatározat 1. cikke (1) és (2) bekezdésének szövege a következő:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.”

- 5 Az említett kerethatározat 3. és 4. cikke felsorolja az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának kötelező, illetve mérlegelhető okait.
- 6 Ugyanezen kerethatározat 5. cikke a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákat határozza meg.
- 7 A 2002/584 kerethatározat 11. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Ha egy keresett személyt elfognak, az illetékes végrehajtó igazságügyi hatóság nemzeti jogával összhangban tájékoztatja ezt a személyt az európai elfogatóparancsról és annak tartalmáról, valamint arról is, hogy beleegyezhet a kibocsátó igazságügyi hatóságnak történő átadásába.”

8 A kerethatározat 12. cikke a következőket írja elő:

„Ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam jogával összhangban továbbra is fogva tartják-e. A végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.”

9 Az említett kerethatározat 15. cikkének (1) bekezdése a következőket tartalmazza:

„Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.”

10 Ugyanezen irányelv 17. cikke (1)–(5) bekezdésének a szövege a következő:

„(1) Az európai elfogatóparancsot soron kívül intézik és hajtják végre.

(2) Amennyiben a keresett személy beleegyezik átadásába, az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a beleegyezést követő 10 napon belül kell meghozni.

(3) Egyéb esetekben az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló végleges határozatot a keresett személy elfogását követő 60 napon belül kell meghozni.

(4) Ha egyedi esetekben az európai elfogatóparancs a (2) vagy a (3) bekezdésben előírt határidőn belül nem hajtható végre, a végrehajtó igazságügyi hatóság a késedelem okainak közlése mellett haladéktalanul tájékoztatja erről a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ilyen esetekben a határidő további 30 nappal meghosszabbítható.

(5) Mindaddig, amíg a végrehajtó igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtásáról nem hozta meg végleges határozatát, gondoskodik arról, hogy a személy tényleges átadásához szükséges lényeges [helyesen: érdemi] feltételek továbbra is biztosítva legyenek.”

A 2007/533/IB határozat

11 A Schengeni Információs Rendszer második generációjának (SIS II) létrehozásáról, működtetéséről és használatáról szóló, 2007. június 12-i 2007/533/IB tanácsi határozat (HL 2007. L 205., 63. o.; helyesbítés: HL 2014. L 299., 33. o.) 24. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben egy tagállam úgy véli, hogy a 26., 32. vagy 36. cikkel összhangban kiadott figyelmeztető jelzés érvényre juttatása nemzeti jogával, nemzetközi kötelezettségeivel vagy alapvető nemzeti érdekeivel nem egyeztethető össze, a figyelmeztető jelzéshez a későbbiekben olyan értelmű megjelölés csatolását kérheti, hogy a figyelmeztető jelzés alapján végrehajtandó intézkedést a területén ne hajtsák végre. A megjelölést a figyelmeztető jelzést rögzítő tagállam SIRENE irodája csatolja.”

12 E határozat 25. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a [2002/584] kerethatározatot kell alkalmazni, a letartóztatás elkerülését célzó megjelölést kizárólag akkor kell az átadás céljából letartóztatandó személyekre kiadott

figyelmeztető jelzésekhez csatolni, ha a nemzeti jog szerint az európai elfogatóparancs végrehajtása tekintetében illetékes igazságügyi hatóság a végrehajtás megtagadásának valamely indoka alapján megtagadta az európai elfogatóparancs végrehajtását, és ha a megjelölés csatolását kérték.

(2) Megjelölésnek az átadás céljából letartóztatandó személyekre kiadott figyelmeztető jelzésekhez való csatolása – a nemzeti jog szerint illetékes igazságügyi hatóság rendelkezése szerint, általános utasítás alapján vagy egyedi esetben – azonban akkor is kérhető, ha nyilvánvaló, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni.”

- 13 A 2007/533 határozat 26. cikkének (1) bekezdésének szövege a következő:

„Az európai elfogatóparancs alapján átadás céljából vagy kiadatás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó adatok a figyelmeztető jelzést kiadó tagállam igazságügyi hatóságának kérésére bevitelre kerülnek.”

- 14 E határozat 27. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Ha egy személy az európai elfogatóparancs alapján átadás céljából áll körözés alatt, a figyelmeztető jelzést kiadó tagállam az európai elfogatóparancs egy eredeti példányát is beviszi a SIS II-be.”

- 15 Az említett határozat 30. cikkének szövege a következő:

„Amennyiben a letartóztatást azért nem lehet foganatosítani, mert a megkeresett tagállam a 24. vagy 25. cikkben a megjelölésekre vonatkozóan meghatározott eljárásokkal összhangban azt megtagadja, vagy mert a kiadatás céljából történő letartóztatásra vonatkozó figyelmeztető jelzés esetében valamely vizsgálat nem fejeződött be, a megkeresett tagállamnak a figyelmeztető jelzést az érintett személy hollétének közlésére irányuló figyelmeztető jelzésnek kell tekintenie.”

- 16 Ugyanezen határozat 31. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A SIS II-be a 26. cikkel összhangban, a 27. cikkben említett kiegészítő adatokkal együtt bevitt figyelmeztető jelzés a [2002/584] kerethatározattal összhangban kibocsátott európai elfogatóparancssal egyenértékű és azonos joghatályú, ha azt a kerethatározatot alkalmazni kell.”

A jogvita előzményei

- 17 A jogvita előzményeit a megtámadott végzés 1–20. pontja ismerteti. A jelen ideiglenes intézkedés iránti eljárás szempontjából ezek a következőképpen foglalhatók össze.
- 18 C. Puigdemont i Casamajó, A. Comín i Oliveres és C. Ponsatí i Obiols a Generalidad de Catalunya (katalán kormányzat, Spanyolország) elnöke volt, illetve a Gobierno autonómico de Catalunya (Katalónia autonóm kormánya, Spanyolország) tagja volt a 2017. szeptember 6-i Ley 19/2017 del Parlamento de Catalunya, reguladora del referéndum de autodeterminación (Katalónia parlamentjének az önrendelkezésről szóló népszavazásról szóló 19/2017. sz. törvénye; a DOGC 2017. szeptember 6-i 7449A. száma, 1. o.) és a 2017. szeptember 8-i Ley 20/2017 del Parlamento de Catalunya, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (Katalónia parlamentjének a köztársaság átmeneti jogi helyzetéről és alapításáról szóló 20/2017. sz. törvénye; a DOGC 2017.

szeptember 8-i 7451A. száma, 1. o.) elfogadása idején, valamint azon önrendelkezésről szóló népszavazás 2017. október 1-jei megtartásakor, amelyet e két törvény közül az első írt elő, amelynek rendelkezéseit a Tribunal Constitucional (alkotmánybíróság, Spanyolország) határozata alapján időközben felfüggesztették.

- 19 Az említett törvények elfogadását és az említett népszavazás megtartását követően a Ministerio Fiscal (ügyész, Spanyolország), az Abogado del Estado (az állam jogi képviselője, Spanyolország) és a Partido político VOX (VOX politikai párt) büntetőeljárást indított több személy, köztük a fellebbezők ellen, többek között „lázas” bűncselekményének elkövetése miatt.
- 20 A fellebbezők ezt követően jelöltként indultak az európai parlamenti választásokon. 2019. június 13-án a Junta Electoral Central (központi választási bizottság, Spanyolország) elfogadta a 2019. május 26-i választásokon az Európai Parlamentbe jutott jelöltek nevét kihirdető határozatot, amelyek között C. Puigdemont i Casamajó és A. Comín i Oliveres is szerepelt.
- 21 2019. június 17-én a központi választási bizottság megtagadta a fellebbezőktől a spanyol jogban előírt, a spanyol alkotmány tiszteletben tartására irányuló eskü vagy fogadalom letételére vonatkozó lehetőséget, és közölte a Parlamenttel a Spanyolországban megválasztott jelöltek listáját, amelyen C. Puigdemont i Casamajó és A. Comín i Oliveres nem szerepelt. 2019. június 27-én a Parlament elnöke tájékoztatta őket, hogy nem áll módjában a Parlament leendő tagjaiként kezelni őket.
- 22 A Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) büntető kollégiumának vizsgálóbírója 2019. október 14-én európai elfogatóparancsot adott ki C. Puigdemont i Casamajó ellen, 2019. november 4-én pedig A. Comín i Oliveres és C. Ponsatí i Obiols ellen.
- 23 2020. január 10-én a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) második tanácsának elnöke továbbította a Parlamentnek a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) büntető kollégiuma vizsgálóbírójának ugyanazon a napon hozott végzéséből eredő, C. Puigdemont i Casamajó és A. Comín i Oliveres parlamenti mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmet.
- 24 A 2020. január 13-i plenáris ülésen a Parlament a Junqueras Vies ügyben 2019. december 19-én hozott ítélet (C-502/19, EU:C:2019:1115) nyomán tudomásul vette C. Puigdemont i Casamajó és A. Comín i Oliveres 2019. július 2-i hatállyal, képviselővé történt megválasztását.
- 25 2020. január 16-án a Parlament alelnöke plenáris ülésen ismertette a C. Puigdemont i Casamajó és A. Comín i Oliveres mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmeket, és azokat az illetékes bizottsága, a Parlament Jogi Bizottsága (a továbbiakban: jogi bizottság) elé utalta.
- 26 2020. február 4-én a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) második tanácsának elnöke továbbította a Parlamentnek a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) büntető kollégiuma vizsgálóbírójának ugyanazon a napon hozott végzéséből eredő, C. Ponsatí i Obiols mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmet.
- 27 2020. február 10-én a Parlament – Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának az Európai Unióból való 2020. január 31-i kilépését követően – tudomásul vette C. Ponsatí i Obiols 2020. február 1-jei hatállyal, képviselővé történt megválasztását.
- 28 2020. február 13-án a Parlament alelnöke plenáris ülésen ismertette a C. Ponsatí i Obiols mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmet, és azt a jogi bizottság elé utalta.

29 Miután a fellebbezők benyújtották észrevételeiket a Parlamentnek, és a jogi bizottság meghallgatta őket, ez utóbbi 2021. február 23-án elfogadta a fellebbezők mentelmi jogának felfüggesztése iránti kérelmekre vonatkozó, A 9-0020/2021., A 9-0021/2021. és A 9-0022/2021. sz. jelentést. A vitatott határozatokkal a Parlament felfüggesztette a fellebbezőknek az Európai Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló (7. sz.) Jegyzőkönyv (HL 2012. C 326., 266. o.; a továbbiakban: az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv) 9. cikke első bekezdésének b) pontján alapuló mentelmi jogát.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

30 A Törvényszék Hivatalához 2021. május 19-én érkezett keresetlevéllel a fellebbezők a vitatott határozatok megsemmisítésére irányuló keresetet nyújtottak be.

31 A Törvényszék Hivatalához 2021. május 26-án benyújtott külön beadványukban a fellebbezők a vitatott határozatok végrehajtásának felfüggesztésére irányuló, ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztettek elő.

32 A Törvényszék elnökhelyettese a Törvényszék eljárási szabályzata 157. cikkének (2) bekezdése alapján elfogadott, 2021. június 2-i Puigdemont i Casamajó és társai kontra Parlament végzésben (T-272/21 R, nem tették közzé) elrendelte a vitatott határozatok végrehajtásának a Törvényszék előtt indított ideiglenes intézkedés iránti eljárást befejező végzés időpontjáig történő felfüggesztését.

33 A Törvényszék elnökhelyettese 2021. június 24-i határozatával megengedte a Spanyol Királyságnak, hogy a Parlament kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

34 A megtámadott végzésben a Törvényszék elnökhelyettese elutasította a fellebbezők által benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelmet.

35 Ennek érdekében a Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 38. pontjában úgy ítélte meg, hogy meg kell vizsgálni, teljesül-e a sürgősségre vonatkozó feltétel.

36 E tekintetben először is a megtámadott végzés 42. pontjában megállapította, hogy csak a vitatott határozatok objektív hatásaira lehet hivatkozni, amelyeket azok tartalma alapján kell meghatározni, és hogy e határozatok egyértelműségének állítólagos hiánya nem elegendő a fellebbezők által hivatkozott kár súlyosságának és helyrehozhatatlan jellegének megállapításához.

37 Másodszor, a Törvényszék elnökhelyettese a végzés 43. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők nem hivatkozhatnak arra az állítólagos veszélyre, hogy a Strasbourgban (Franciaország) tartott parlamenti ülészekre utazás, illetve az onnan való visszatérés során letartóztatják őket, mivel az ilyen utazás az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének második bekezdésében előírt mentesség hatálya alá tartozik, amely a fellebbezőket továbbra is megilleti.

38 Harmadszor, a Törvényszék elnökhelyettese megvizsgálta, hogy a sürgősségre vonatkozó feltételt teljesítettnek lehet-e tekinteni egyrészt a fellebbezők letartóztatásának a vitatott határozatok együttes hatásából eredő állítólagos veszélye miatt, másrészt pedig a fellebbezőkkel szemben

kibocsátott európai elfogatóparancsok, valamint a fellebbezőket érintő, átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzések (a továbbiakban: SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések) alapján.

- 39 A megtámadott végzés 45. pontjában a Törvényszék elnökhelyettese hangsúlyozta, hogy a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságainak lehetőségük van többek között arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 3. és 4. cikkében előírt feltételek mellett megtagadják az európai elfogatóparancs végrehajtását, a keresett személy pedig megteheti, hogy nem egyezik bele az átadásába, és így a végrehajtó igazságügyi hatóságnak kell döntenie az európai elfogatóparancs végrehajtásáról. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezők által hivatkozott kár megvalósulása több tényező bekövetkezésétől függ.
- 40 A megtámadott végzés 46. pontjában a Törvényszék elnökhelyettese megállapította, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a letartóztatásuk, vagy akár a spanyol hatóságoknak való átadásuk kellő valószínűséggel előre látható.
- 41 E tekintetben a végzés 47. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elő azt alátámasztó bizonyítékot, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok, különösen a lakóhelyük szerinti tagállam, a Belga Királyság igazságügyi hatóságai úgy akarták végrehajtani az ellenük kibocsátott európai elfogatóparancsokat, hogy az állítólagos kár kellő valószínűséggel bekövetkezhetett volna.
- 42 A Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 48–50. pontjában a végrehajtó igazságügyi hatóságok által a vitatott határozatok elfogadását követően tett lépések hiányára és a belga hatóságok által hozott intézkedésekre hivatkozott, majd a végzés 51. és 53. pontjában pontosította, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett a Bíróság elé, amelyet a C-158/21 számon vettek nyilvántartásba, és amely a nemzeti eljárásnak a Bíróság határozatának meghozataláig történő felfüggesztését vonja maga után. Ebből az említett végzés 53. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtását felfüggesztették.
- 43 A Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 55. pontjában továbbá úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely megkérdőjelezte volna azt a megállapítást, hogy a végrehajtást felfüggesztették, és ezt a megállapítást az sem befolyásolja, hogy a Spanyol Királyság nem törölte a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzéseket.
- 44 Mindezen megfontolásokra tekintettel a Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 58. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbezők nem bizonyították a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesülését, mivel az általuk hivatkozott súlyos és helyrehozhatatlan kár nem minősíthető biztos kárnak, illetve nem állapítható meg kellő valószínűséggel.

A felek kérelmei

A fellebbezési kérelmek

- 45 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;

- függesse fel a vitatott határozatokat a T-272/21. sz. ügyben benyújtott kereset tárgyában történő határozathozatalig;
- másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, és
- a költségekről jelenleg ne határozzon.

46 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, és
- a fellebbezőket kötelezze a Törvényszék előtti ideiglenes intézkedés iránti eljárás és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

47 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg a fellebbezés elfogadhatatlanságát azon részében, amelyben a megtámadott végzés után bekövetkezett tényekre vonatkozik, illetve indokolatlan felülvizsgálatra irányul;
- utasítsa el a fellebbezést, és a megtámadott végzés 43. pontját és 52. pontjának első mondatát illetően változtassa meg a megtámadott végzés indokolását;
- másodlagosan utasítsa el a fellebbezést, és
- a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A csatlakozó fellebbezésben foglalt kérelmek

48 Csatlakozó fellebbezésében a Spanyol Királyság a megtámadott végzés 43. pontjában szereplő indokolás törlését kéri.

49 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

- nyilvánítsa a csatlakozó fellebbezést elfogadhatatlannak;
- másodlagosan utasítsa el a csatlakozó fellebbezést, és
- a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

50 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

- a csatlakozó fellebbezést mint elfogadhatatlant utasítsa el, és
- a Spanyol Királyságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 51 Fellebbezésük alátámasztása érdekében a fellebbezők két jogalapra hivatkoznak, amelyeket arra alapítanak, hogy a Törvényszék elnökhelyettese tévesen alkalmazta a jogot egyrészt akkor, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásáról szóló végleges határozatot megelőzően súlyos és helyrehozhatatlan kár következhet be, másrészt amikor azt állapította meg, hogy az állítólagos kár nem volt kellő valószínűséggel előrelátható.
- 52 A Spanyol Királyság és a Parlament pedig azt kéri, hogy a Bíróság változtassa meg az indokolást.

A fellebbezés elfogadhatóságáról

Érvelés

- 53 A Spanyol Királyság előjáróban vitatja a fellebbezés elfogadhatóságát.
- 54 E tekintetben egyrészt is arra hivatkozik, hogy a fellebbezők a megtámadott végzést követően bekövetkezett tényekre hivatkoznak, amelyekre e fellebbezés keretében nem lehet érvényesen hivatkozni. Másrészt azt állítja, hogy a fellebbezők kérelmei túllépik az ideiglenes intézkedés iránti eljárás tárgyát, amennyiben azok a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok felfüggesztésére irányulnak. Harmadrészt a fellebbezők egyes érvei arra irányulnak, hogy megkérdőjelezzenek egyes, a Törvényszék elnökhelyettese által tett tényértékeléseket. Negyedrészt abban az esetben, ha a Bíróság hatályon kívül helyezi a megtámadott végzést, az ügyet vissza kell utalnia a Törvényszék elé, mivel utóbbi csak az ideiglenes intézkedések elrendelésére vonatkozó három feltétel közül csak egyet vizsgált.

Értékelés

- 55 Először is meg kell állapítani, hogy a Spanyol Királyságnak a megtámadott végzést követően bekövetkezett tényekre való hivatkozásra és a Törvényszék elnökhelyettese által tett tényértékelés vitatására irányuló érvei nem a fellebbezés egészére, hanem csak az annak alátámasztása érdekében előadott érvek egy részére vonatkoznak.
- 56 Ilyen körülmények között a Spanyol Királyság ezen érvei semmiképpen nem indokolják a jelen fellebbezés egészének elfogadhatatlanságát.
- 57 Másodsor, mivel a fellebbezésben foglalt kérelmek kizárólag a megtámadott végzés hatályon kívül helyezésére és adott esetben a vitatott határozatok végrehajtásának felfüggesztésére irányulnak, a fellebbezést nem lehet úgy tekinteni, mint amely a fellebbezők ellen kibocsátott európai elfogatóparancsok felfüggesztését kéri a Bíróságtól.
- 58 Harmadszor, még ha feltételezzük is, hogy – amint azt a Spanyol Királyság állítja – a per állása a megtámadott végzés hatályon kívül helyezése esetén nem teszi lehetővé az érdemi határozathozatalt, e körülmény az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének megfelelően azt jelentené, hogy ebben az esetben az ügyet vissza kellene utalni a Törvényszék elé. Az említett körülmény azonban nem eredményezheti a fellebbezők által benyújtott fellebbezés elfogadhatatlanságát.

59 Következésképpen nem kell a fellebbezést teljes egészében mint elfogadhatatlant elutasítani.

Az első jogalapról

Érvelés

- 60 Első jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék elnökhelyettese tévesen alkalmazta a jogot, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásáról szóló végleges határozatot megelőzően súlyos és helyrehozhatatlan kár következhet be.
- 61 A fellebbezők elsődlegesen arra hivatkoznak, hogy a megtámadott végzés több pontja azon a feltételezésen alapul, hogy csak a fellebbezők Spanyolország részére történő átadása jelentene súlyos és helyrehozhatatlan kárt.
- 62 A Törvényszék elnökhelyettese ezért a megtámadott végzés 45. pontjában csak azt a kárt vette figyelembe, amely a fellebbezők spanyol hatóságoknak való átadásából származhat. Pedig már az is súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozna, ha a fellebbezőket letartóztatnák és – még ha csak korlátozott ideig is – fogva tartanák, annál is inkább, mivel ennek veszélye minden egyes tagállam területére történő beutazás esetén fennáll. A fellebbezők letartóztatására a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása vagy a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések alapján kerülhet sor. A fogva tartásukat ezt követően a végrehajtó igazságügyi hatóság a 2002/584 kerethatározat 12. cikke alapján rendelheti el. C. Puigdemont i Casamajó 2021. szeptember 23-án Szardínián (Olaszország) történt letartóztatása és őrizetbe vétele arra utal, hogy a fellebbezők érvelése megalapozott.
- 63 A megtámadott végzés 47–49., 56. és 57. pontja szintén azon az előfeltevésen alapul, hogy a fellebbezők letartóztatása nem minősülhet súlyos és helyrehozhatatlan kárnak. A végzés 60. pontja ezt a letartóztatást olyan helyzetre hozza fel példaként, amelyben az állítólagos kár bekövetkezhet, nem pedig olyan helyzetre, amelyben ez a kár már bekövetkezett.
- 64 Másodlagosan a fellebbezők azt hozzák fel, hogy a 2002/584 kerethatározattal kapcsolatban a megtámadott végzés 45. pontjában tett megállapítások nem bizonyítják, hogy az esetleges letartóztatásukból eredő kár több tényezőtől függ.
- 65 A Parlament és a Spanyol Királyság az első jogalap elutasítását kéri.
- 66 A Parlament előljáróban azt állítja, hogy ez a jogalap részben olyan érveken alapul, amelyeket mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel azok a megtámadott végzést követően bekövetkezett tényekre és a Törvényszék elnökhelyettese által tett tényértékelésre irányulnak. A Spanyol Királyság arra is hivatkozik, hogy a Törvényszék elnökhelyettesének vitatott megállapításai a bizonyítékok értékelésére vonatkoznak.
- 67 Az első jogalap továbbá a megtámadott végzés téves értelmezésén alapul, mivel a Törvényszék elnökhelyettese nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a fellebbezők letartóztatását, illetve a spanyol hatóságoknak való átadását „súlyos és helyrehozhatatlan kárnak” kell-e minősíteni. A Törvényszék elnökhelyettese egyébként helyesen állapította meg, hogy a fellebbezők által hivatkozott kár bekövetkezése több tényezőtől függ. A vitatott határozatok ugyanis nem tekinthetők a kár meghatározó okának.

- 68 A Spanyol Királyság a megtámadott végzés 45. pontjának olyan értelmezését javasolja, amely szerint a vitatott határozatok nem tekinthetők a fellebbezők által hivatkozott kár meghatározó okának. Ez a kár valójában azon döntésükből ered, hogy Spanyolországot elhagyják, valamint az ennek következményeként elfogadott nemzeti intézkedésekből.

Értékelés

- 69 Előzetesen meg kell vizsgálni a Parlament és a Spanyol Királyság által az első jogalap elfogadhatóságának vitatására vonatkozóan előadott érveket.
- 70 Egyfelől emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése és az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés csak jogkérdésekre vonatkozhat. Ennélfogva kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel az elé terjesztett releváns tények, valamint a bizonyítékok megállapítására és értékelésére. E tények és bizonyítékok értékelése tehát – az elferdítésük esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amelyet mint ilyen fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kellene vizsgálnia (lásd analógia útján: a Bíróság elnökhelyettesének 2021. november 30-i Land Rheinland-Pfalz kontra Deutsche Lufthansa végzése, C-466/21 P-R, nem tették közzé, EU:C:2021:972, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 71 A jelen ügyben a fellebbezők által első jogalapjuk alátámasztására elsődlegesen felhozott érvelés annak megállapítására irányul, hogy a megtámadott végzés a tények téves jogi minősítésén alapul, amennyiben a Törvényszék elnökhelyettese úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők esetleges letartóztatása nem minősül súlyos és helyrehozhatatlan kárnak. Másodlagosan a fellebbezők lényegében azzal érvelnek, hogy a Törvényszék elnökhelyettese a 2002/584 kerethatározat téves értelmezése miatt tévedett az e kerethatározat által a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancsnak tulajdonított hatásokat illetően.
- 72 Ebből következően el kell utasítani azt az érvet, amely szerint az első jogalapot elfogadhatatlannak kell tekinteni azon részében, amelyben a Törvényszék elnökhelyettese által tett tényértékelés megkérdőjelezésére irányul.
- 73 Másfelől a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint mivel a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata az első fokon tárgyalt jogalapokról és érvekről hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik, a felek nem hozhatnak fel először a Bíróság előtt olyan jogalapokat vagy érveket, amelyeket a Törvényszéknél nem terjesztettek elő (a Bíróság elnökhelyettesének 2020. december 17-i Anglo Austrian AAB és Belegging-Maatschappij „Far-East” kontra EKB végzése, C-207/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:1057, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 A fellebbezők ezért nem hivatkozhatnak érvényesen a Bíróság előtt a megtámadott végzés meghozatalát követően bekövetkezett tényekre alapított érvekre. Ebből következően mint elfogadhatatlant el kell utasítani azt az érvet, amely szerint C. Puigdemont i Casamajó Szardínián történt letartóztatása és őrizetbe vétele bizonyítja a fellebbezőket fenyegető veszély valós jellegét.
- 75 Az első jogalap érdemi vizsgálatát illetően emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt a Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 39. és 40. pontjában hangsúlyozta – az ideiglenes intézkedés célja a későbbi végleges határozat teljes érvényesülésének biztosítása annak elkerülése érdekében, hogy a Bíróság által nyújtott jogvédelemben hézag keletkezzen. E cél elérése érdekében kell a sürgősséget annak alapján megítélni, hogy az ideiglenes döntés meghozatala szükséges-e

annak elkerüléséhez, hogy az ideiglenes védelmet kérő félnek súlyos és helyrehozhatatlan kára keletkezzen. Ezt a felet terheli annak bizonyítása, hogy az érdemi eljárás befejezését nem tudná kivárni anélkül, hogy ilyen jellegű kár ne érné. Igaz ugyan, hogy e kár fennállásának bizonyításához nem szükséges megkövetelni, hogy annak felmerülését és azonnali bekövetkezését teljes bizonyossággal alátámasszák, és elegendő, ha az említett kár kellő valószínűséggel előre látható, ugyanakkor az ideiglenes intézkedés elrendelését kérelmező fél köteles bizonyítani azokat a tényeket, amelyek megalapozzák az ilyen kár előreláthatóságát (a Bíróság elnökhelyettesének 2021. július 16-i Symrise kontra ECHA végzése, C-282/21 P(R), nem tették közzé, EU:C:2021:631, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 76 A sürgősségre vonatkozó feltétel teljesülésének értékelésekor a Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 45. pontjában rámutatott arra, hogy a „[fellebbezők] által hivatkozott kár” több tényező bekövetkezésétől függ.
- 77 A végzés 41. pontjában kifejezetten szerepel, hogy a fellebbezők által a Törvényszék előtt hivatkozott kár szerintük abból a veszélyből eredt, hogy letartóztatják őket és átadják a spanyol hatóságoknak. Az említett végzés 44. pontja továbbá a fellebbezők ezen kárra vonatkozó érvelését úgy mutatja be, mint amely azon alapul, hogy nem lehet kizárni, hogy a fellebbezőket hamarosan letartóztatják.
- 78 Ebben az összefüggésben ugyanezen végzés 45. pontját úgy kell értelmezni, mint amely azt mondja ki, hogy a fellebbezők letartóztatása és a spanyol hatóságoknak való átadása több tényező együttes fennállásától függ.
- 79 E megállapítással a Törvényszék elnökhelyettese tehát nem zárta ki, hogy a fellebbezők esetleges letartóztatása súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat nekik.
- 80 Ebből következően az első jogalap alátámasztására elsődlegesen előterjesztett érvelésnek a megtámadott végzés 45. pontjára vonatkozó része a végzés téves értelmezésén alapul, és ezért azt el kell utasítani.
- 81 Ugyanez vonatkozik az érvelésnek a végzés 47–49., 56. és 57. pontjára vonatkozó részére is, mivel a végzés 46. pontjából az következik, hogy e pontok többek között annak megállapítására irányulnak, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy letartóztatásuk kellő valószínűséggel előre látható.
- 82 Ezzel szemben megállapítható, hogy a megtámadott végzés 60. pontja ellentmond a megtámadott végzés 44–58. pontjában szereplő okfejtésnek, mivel a fellebbezők esetleges letartóztatását nem annak jeleként mutatja be, hogy az állítólagos kár bekövetkezik, hanem csak annak jeleként, hogy a kár bekövetkezése kellően valószínű.
- 83 A Törvényszék elnökhelyettese által ily módon elkövetett hibát ugyanakkor hatástalannak kell tekinteni. A megtámadott végzés 60. pontja ugyanis mellékes jellegű, mivel nem a végzés 59. pontjában ismertetett, ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasító határozat igazolására irányul, hanem csupán arra, hogy emlékeztesse a fellebbezőket arra, hogy ez a határozat nem érinti a fellebbezők azon lehetőségét, hogy új tényeken alapuló, ideiglenes intézkedés iránti újabb kérelmet terjesszenek elő.
- 84 Következésképpen az első jogalap alátámasztására elsődlegesen előterjesztett érvelést mint részben megalapozatlant, részben pedig hatástalant el kell utasítani.

- 85 Az e jogalap alátámasztása érdekében másodlagosan előterjesztett érvelést illetően meg kell állapítani, hogy a megtámadott végzés 45. pontjában annak megállapítása érdekében, hogy a fellebbezők által hivatkozott kár megvalósulása több tényező bekövetkezésétől függ, a Törvényszék elnökhelyettese egyrészt a végrehajtó tagállam igazságügyi hatóságainak az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására vonatkozó hatáskörére támaszkodott, másrészt pedig arra, hogy a keresett személy átadása – amennyiben nem egyezik bele az átadásába – e hatóságok döntésétől függ.
- 86 Mivel a megtámadott végzés 45. pontja így tehát kizárólag a 2002/584 kerethatározatban előírt bizonyos mechanizmusokra utal, a Parlament és a Spanyol Királyság állításával ellentétben nem értelmezhető annak megállapításaként, hogy a fellebbezők által hivatkozott kár meghatározó okát nem a vitatott határozatok, hanem az e tagállam által elfogadott nemzeti intézkedések képezik.
- 87 Ellenkezőleg, a jelen végzés 78. pontjából az következik, hogy a megtámadott végzés 45. pontját úgy kell értelmezni, mint amely többek között azt mondja ki, hogy a 2002/584 kerethatározat által előírt, e pontban említett mechanizmusok azt vonják maguk után, hogy a fellebbezők letartóztatásának felmerülése más tényezőktől függ, mint a parlamenti mentelmi joguknak a vitatott határozatok következtében történő felfüggesztése.
- 88 E kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdéséből pedig kitűnik, hogy az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, „amely azt a célt szolgálja”, hogy egy másik tagállam a keresett személyt „elfogja és átadja”.
- 89 Az említett kerethatározat 11. cikkének (1) bekezdéséből és 17. cikkének (3) bekezdéséből továbbá az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásra rendszerint a keresett személynek a végrehajtó tagállam hatóságai által történő letartóztatását követően kerül sor.
- 90 Ezt az értelmezést támasztja alá az ugyanezen kerethatározat 12. cikkében kimondott szabály is, amely szerint ha egy személyt európai elfogatóparancs alapján fognak el, a végrehajtó igazságügyi hatóság dönt arról, hogy a keresett személyt „továbbra is fogva tartják-e”.
- 91 Ezenfelül a 2002/584 kerethatározat 12. cikkéből és 17. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy határoz, hogy a keresett személy fogva tartását megszünteti, akkor e hatóságnak e személy ideiglenes szabadon bocsátásakor minden szükségesnek ítélt intézkedést meg kell tennie szökésének megakadályozása érdekében, és gondoskodnia kell arról, hogy a tényleges átadásához szükséges érdemi feltételek mindaddig biztosítva legyenek, amíg az európai elfogatóparancs végrehajtásáról végleges határozatot nem hoznak (2015. július 16-i Lanigan ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 63. pont).
- 92 Az átadásról szóló határozatot, amelyre a megtámadott végzés 45. pontja utal, a 2002/584 kerethatározat 15. és 17. cikkével összhangban az elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás végén, azaz a keresett személy letartóztatását, valamint a további fogva tartásáról vagy ideiglenes szabadlábra helyezéséről szóló határozat meghozatalát követően hozzák meg.
- 93 Következésképpen a Törvényszék elnökhelyettese tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak a 45. pontban említett hatáskörei alapján megállapítható, hogy a fellebbezők letartóztatása több tényező bekövetkezésétől függ.
- 94 Az első jogalapnak tehát helyt kell adni a megtámadott végzés 45. pontjára vonatkozó részében.

- 95 Mindemellett, mivel a megtámadott végzés 46–57. pontjában szereplő indokok is alkalmasak a végzés rendelkező részének indokolására, a végzés 45. pontjában szereplő téves jogalkalmazás megállapítása önmagában nem vonja maga után az említett végzés hatályon kívül helyezését. Ebből következően a második fellebbezési jogalapot is meg kell vizsgálni.

A második jogalapról

Érvelés

- 96 A második jogalap öt részre osztható. Először is együttesen kell megvizsgálni e jogalap első három részét.
- 97 Az említett jogalap első részében a fellebbezők azt állítják, hogy a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések megléte elegendő volt annak megállapításához, hogy fennállt a letartóztatásuk kockázata, és ezáltal annak veszélye, hogy súlyos és helyrehozhatatlan kár éri őket. Álláspontjuk szerint ugyanis azok a tagállami rendőrségek, amelyek nem csatoltak megjelölést a 2007/533 határozat 25. cikkének (2) bekezdése alapján a szóban forgó SIS II-be vitt figyelmeztető jelzésekhez, letartóztatják őket. A Törvényszék elnökhelyettese tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott végzés 55. pontjában elutasította a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések relevanciáját.
- 98 A második jogalap második részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék elnökhelyettese túl magas szintű bizonyítási követelményeket támasztott velük szemben, amikor azt követelte, hogy bizonyítsák a tagállamok letartóztatásukra irányuló szándékát, annak ellenére, hogy megállapítást nyert, hogy SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések vonatkoztak rájuk. Valójában az egyetlen „lépés”, amelyet a tagállamok e figyelmeztető jelzések végrehajtása érdekében tehetnek, az éppen a fellebbezők letartóztatása.
- 99 A második jogalap harmadik részében a fellebbezők előadják, hogy az ellenük kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásának felfüggesztése nem kérdőjelezi meg az állítólagos kár bekövetkezésének valószínűségét. A Törvényszék elnökhelyettese arra támaszkodott, hogy a spanyol hatóságoknak mit kellett volna tenniük, holott arra kellett volna támaszkodnia, hogy mit tettek ténylegesen. Márpedig, még ha a spanyol hatóságoknak fel is kellett volna függeszteniük a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzéseket, az a tény, hogy a figyelmeztető jelzések még mindig aktívak voltak, elegendő az állítólagos kár bekövetkezése valószínűségének megállapításához. A Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) vizsgálóbírójának az olasz és francia hatóságokhoz intézett közleményei megerősítik ezt az elgondolást.
- 100 A Parlament és a Spanyol Királyság a második jogalap első három részének elutasítását kéri.
- 101 A Parlament szerint e jogalap első három részét – legalábbis részben – elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel azok először is pusztán a Törvényszékhez benyújtott kereset újbóli megvizsgálására irányulnak, majd megkérdőjelezzik a Törvényszék elnökhelyettese által tett tényértékelést, végül pedig olyan tényállási elemekre támaszkodnak, amelyeket első fokon nem terjesztettek elő. Ráadásul az említett jogalap első és harmadik része nem a megtámadott végzés azon pontjaira vonatkozik, amelyekhez ezek a részek kapcsolódnak.
- 102 A Spanyol Királyság azt állítja, hogy a fellebbezők az ideiglenes intézkedés iránti kérelemben nem hivatkoztak a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzésekre, vagy arra, hogy figyelembe kell venni annak kockázatát, hogy a Belga Királyságtól, a Spanyol Királyságtól vagy a Francia Köztársaságtól eltérő

tagállamban tartóztatják le őket. Következésképpen úgy véli, hogy a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzésekre, illetve az ezen kockázatra alapított érveket mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Ugyanezt a megoldást kell alkalmazni a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) vizsgálóbírójának a fellebbezők által hivatkozott közleményeire alapított érvekre is.

- 103 A Spanyol Királyság ezenkívül előadja, hogy a fellebbezők által hivatkozott szabályok nem cáfolják a Törvényszék elnökhelyettesének azon megállapítását, hogy a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásának a belga hatóságok általi felfüggesztésével kizárható annak kockázata, hogy a fellebbezőket átadják a spanyol hatóságoknak.
- 104 A Parlament és a Spanyol Királyság továbbá úgy véli, hogy a Törvényszék elnökhelyettese nem alkalmazott túlságosan szigorú bizonyítási követelményeket, hanem ellenkezőleg, csupán a Bíróság azon állandó ítélkezési gyakorlatát alkalmazta, amely szerint az állítólagos kárnak kellő valószínűséggel előre láthatónak kell lennie.
- 105 A Parlament arra hivatkozik, hogy a második jogalap első és második része hatástalan, mivel a fellebbezők nem vitatják a Törvényszék elnökhelyettesének a spanyolországi büntetőeljárás felfüggesztésére vonatkozó megállapításait, noha ezek a megállapítások elegendők az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasításának indokolásához.

Értékelés

- 106 A Parlamentnek és a Spanyol Királyságnak a második jogalap első három része elfogadhatóságának vitatására irányuló érveit illetően először is emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. Nem tesz eleget ennek a követelménynek az a fellebbezés, amely – anélkül, hogy akár egyetlen olyan érvet is tartalmazna, amely kifejezetten azonosítja a megtámadott ítéletet vagy végzést jellemző téves jogalkalmazást – azoknak a jogalapoknak és érveknek az átvételére szorítkozik, amelyeket már a Törvényszék elé terjesztettek. Az ilyen fellebbezés ugyanis valójában csak a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányul, amely nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (a Bíróság elnökhelyettesének 2018. január 10-i Bizottság kontra RW végzése, C-442/17 P(R), nem tették közzé, EU:C:2018:6, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 107 A jelen ügyben megállapítható, hogy a második jogalap első három részében a fellebbezők a megtámadott végzéssel kapcsolatban több hibát is megjelölnek, és számos olyan jogi érvet terjesztenek elő, amelyek e hibák valódiságának bizonyítására irányulnak. Ebből következően ez az első három rész nem tekinthető úgy, mint amely valójában csak a Törvényszékhez benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelem újbóli megvizsgálására irányul.
- 108 El kell utasítani a Parlament arra vonatkozó érvét is, hogy a második jogalap első és harmadik részét elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel azok nem a megtámadott végzés konkrét pontjaira vonatkoznak.
- 109 Egyrészt a fellebbezésből egyértelműen kitűnik, hogy a második jogalap első része a Törvényszék elnökhelyettesének a megtámadott végzés 46–57. pontjában kifejtett azon értékelését kérdőjelezi meg, amely szerint a fellebbezők által hivatkozott kár annak ellenére sem volt kellő valószínűséggel előre látható, hogy SIS II-be vitt figyelmeztető jelzés vonatkozott rájuk.

- 110 Másrészt a fellebbezésből egyértelműen kitűnik, hogy a második jogalap harmadik része a megtámadott végzés 52–56. pontjára vonatkozik, amelyben a Törvényszék elnökhelyettese ismertette a Spanyolországban indított büntetőeljárás felfüggesztéséből eredő következményeket.
- 111 Másodszor, bár a Bíróság – ahogyan ez a jelen végzés 70. pontjában is szerepel – a fellebbezés vizsgálata során nem kérdőjelezheti meg a tények és bizonyítékok Törvényszék általi értékelését, a második jogalap első három része nem tekinthető ezen értékelés megtámadásának.
- 112 Egyrészt e jogalap első és harmadik részével a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék elnökhelyettese a sürgősség megállapításakor azt a követelményt alkalmazta, hogy az állítólagos kár bekövetkeztenek kellően valószínűnek kell lennie. Az ilyen érvelést, amely nem kérdőjelezi meg a megtámadott végzésben megállapított tényállást, úgy kell tekinteni, mint amely az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban a sürgősség fogalmának alkalmazására vonatkozó kritériumokra tekintettel a tényállás jogi minősítésére vonatkozik (lásd analógia útján: a Bíróság elnökének 2012. március 29-i Golnisch kontra Parlament végzése, C-569/11 P(R), nem tették közzé, EU:C:2012:199, 27. pont).
- 113 Másrészt a második jogalap második része a fellebbezőkre vonatkozóan az általuk hivatkozott kár kellően valószínű jellegének bizonyítása tekintetében előírt bizonyítási szint vitatására irányul. Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a bizonyításra vonatkozóan alkalmazandó szabályok hivatkozott megsértése jogkérdésnek minősül, ami elfogadható a fellebbezés szakaszában (2008. július 10-i Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 114 Harmadszor, a jelen végzés 73. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a fél nem hivatkozhat először a Bíróság előtt olyan jogalpra vagy érvre, amelyre a Törvényszék előtt nem hivatkozott.
- 115 Ezért a C. Puigdemont i Casamajó Szardínián történt letartóztatására és őrizetbe vételére, valamint a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) vizsgálóbírójának a jelen végzés 99. pontjában említett közleményeire vonatkozóan a felek által előadott érveket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani, mivel ezeket az érveket első fokon nem terjesztették elő.
- 116 Ezzel szemben nem állapítható meg, hogy először a Bíróság előtt terjesztették volna elő a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzésekre, valamint az arra vonatkozó érvet, hogy figyelembe kell venni annak kockázatát, hogy a fellebbezőket a Belga Királyságtól, a Spanyol Királyságtól vagy a Francia Köztársaságtól eltérő tagállamban tartóztatják le. A fellebbezők ugyanis ideiglenes intézkedés iránti kérelmükben többször is hivatkoztak a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések előrelátható következményeire, és két ízben is említették annak kockázatát, hogy az Unió bármely tagállamának hatóságai letartóztathatják őket. Ennek a kockázatnak a valószínűségét a fellebbezők az elsőfokú eljárásban a Spanyol Királyság beavatkozás iránti kérelmével kapcsolatban tett észrevételeikben részletesebben ki is fejtették.
- 117 Ezért meg kell vizsgálni a második jogalap első három részének megalapozottságát.
- 118 A megtámadott végzés 46–57. pontjában foglaltak szerint a Törvényszék elnökhelyettese úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok és a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések megléte nem elegendő annak megállapításához, hogy a fellebbezők letartóztatása kellő valószínűséggel előrelátható.

- 119 Közelebről: a Törvényszék elnökhelyettese, miután megvizsgálta a belga hatóságok által a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtása érdekében elfogadott intézkedéseket, majd úgy ítélte meg, hogy ezeknek az európai elfogatóparancsoknak a végrehajtását felfüggesztették, a megtámadott végzés 55. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők által előadott azon körülmény, hogy a Spanyol Királyság nem törölte a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzéseket, még nem bizonyítja azt, hogy a szóban forgó büntetőeljárást nem függesztették fel.
- 120 Többek között ezen megállapítások alapján mondta ki a Törvényszék elnökhelyettese az említett végzés 58. pontjában, hogy a fellebbezők által hivatkozott kár nem tekinthető biztos kárnak, illetve nem állapítható meg kellő valószínűséggel, és ezért a fellebbezők nem bizonyították a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesülését.
- 121 Márpedig az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozóan a SIS II-ben szereplő figyelmeztető jelzések megléte – ahogyan erre a fellebbezők hivatkoznak – főszabály szerint önmagában véve is maga után vonja az ilyen figyelmeztető jelzésekkel érintett személyek letartóztatásának kötelezettségét.
- 122 A 2007/533 határozatnak az ilyen figyelmeztető jelzés alapján hozott intézkedés végrehajtásáról szóló, a határozat 27. cikkével összefüggésben értelmezett 31. cikkének (1) bekezdéséből ugyanis kitűnik, hogy az ilyen típusú, az alapjául szolgáló európai elfogatóparancs másolatával együtt bevitt figyelmeztető jelzés a 2002/584 kerethatározattal összhangban kibocsátott európai elfogatóparanccsal egyenértékű és azonos joghatályú, ha azt a kerethatározatot alkalmazni kell.
- 123 A 2007/533 határozat 24. cikkének (1) bekezdése továbbá előírja, hogy amennyiben egy tagállam úgy véli, hogy egy átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzés érvényre juttatása nemzeti jogával, nemzetközi kötelezettségeivel vagy alapvető nemzeti érdekeivel nem egyeztethető össze, a figyelmeztető jelzéshez olyan értelmű megjelölés csatolását kérheti, hogy a figyelmeztető jelzés alapján végrehajtandó intézkedést a területén ne hajtsák végre.
- 124 A 2002/584 kerethatározat alkalmazása esetén a 2007/533 határozat 25. cikkével összhangban ilyen megjelölés csak akkor csatolható a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzéshez, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadta a figyelmeztető jelzéshez kapcsolódó európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy ha az illetékes igazságügyi hatóság általános utasítás alapján kérte ilyen megjelölés csatolását, vagy ha a konkrét esetben nyilvánvaló, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni.
- 125 A 2007/533 határozat 30. cikkéből továbbá az következik, hogy abban az esetben, ha az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzést európai elfogatóparancs alapján adták ki, az uniós jogalkotó csak arra az esetre helyezte kilátásba a letartóztatás lehetőségét, ha a határozat 24. és 25. cikkében előírt eljárásoknak megfelelően a figyelmeztető jelzéshez megjelölést csatoltak.
- 126 Ebből az következik, hogy amennyiben nem állapítható meg, hogy rendszeresen sérül az említett határozat, illetve hogy minden olyan tagállam, amelybe az érintett személy valószínűleg utazni fog, ilyen megjelölést tüntetett fel – ezek a körülmények pedig a megtámadott végzésben nem szerepeltek –, akkor az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzés SIS II-ben való feltüntetése önmagában véve is erősen valószínűsíti az adott személy letartóztatását.

- 127 Mivel – ahogyan ez a jelen végzés 75. pontjában is szerepel – ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében a sürgősségre vonatkozó feltétel anélkül is teljesülhet, hogy az állítólagos kár felmerülését és azonnali bekövetkezését teljes bizonyossággal alátámasztanák, az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzésekkel érintett személyek letartóztatásából eredő állítólagos kár bekövetkezését ilyen helyzetben főszabály szerint kellő valószínűséggel előre láthatónak kell tekinteni.
- 128 Ezért ebben a helyzetben az ideiglenes intézkedésről határozó bíró nem követelheti meg jogszerűen az ilyen figyelmeztető jelzéssel érintett személyektől, hogy a letartóztatásuk előreláthatóságának alátámasztására további bizonyítékokat szolgáltatassanak.
- 129 Ellentétben azzal, amit a Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 47. pontjában megállapított, ezektől a személyektől nem várható el annak bizonyítása, hogy a nemzeti végrehajtó hatóságok eleget kívánnak tenni az uniós jogból eredő kötelezettségeiknek.
- 130 Az a körülmény, hogy az egyik tagállam igazságügyi hatósága egy adott időszakban nem járt el az említett személyek ellen kibocsátott európai elfogatóparancs alapján, amint ezt a Törvényszék elnökhelyettese a megtámadott végzés 48–50. pontjában megállapította, szintén nem teszi kellően valószínűtlenné e személyek letartóztatását.
- 131 Egyrészt ugyanis végleges határozat hiányában ezen körülmény alapján semmi esetre sem lehet azt megállapítani, hogy ez az igazságügyi hatóság végül nem fog eleget tenni az uniós jogból eredő kötelezettségeinek. Másrészt az említett körülmény egyáltalán nem utal arra, hogy más tagállamok hatóságai, amelyekbe az érintett személyek feltehetően beutaznak, milyen magatartást fognak tanúsítani.
- 132 A fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásának a megtámadott végzés 51–56. pontjában hivatkozott felfüggesztését illetően meg kell állapítani, hogy az nem befolyásolja a fellebbezőknek a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések alapján történő letartóztatásának előreláthatóságát mindaddig, amíg azokat a spanyol hatóságok nem vonták vissza.
- 133 Továbbá, még ha a Törvényszék elnökhelyettese által a megtámadott végzés 55. pontjában a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések relevanciájára vonatkozóan tett értékelés úgy értelmezendő is, hogy a Spanyol Királyság a C-158/21. sz. ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmet követően köteles volt visszavonni a figyelmeztető jelzéseket, fontos hangsúlyozni, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárás tárgyára tekintettel nem lehet a kár bekövetkezésének valószínűségét azon feltételezés alapján értékelni, hogy egy tagállam a jelenleg alkalmazandó határozatait hamarosan vissza fogja vonni.
- 134 Mindezen elemekre tekintettel megállapítható, hogy a Törvényszék elnökhelyettese hibát követett el a tények jogi minősítését illetően, amikor a megtámadott végzés 46. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a letartóztatásuk kellő valószínűséggel előre látható.
- 135 Következésképpen a második jogalap első három részének helyt kell adni.
- 136 A megtámadott végzés 45. és 46. pontjában szereplő hibák következményeit illetően emlékeztetni kell arra, hogy e végzés 41. pontjában foglaltak szerint a fellebbezők a szabadságuktól való megfosztás miatt felmerülő, a letartóztatásukból és a spanyol hatóságoknak való átadásukból eredő kárra hivatkoztak.

- 137 Ebből következően a Törvényszék elnökhelyettesének a megtámadott végzés 58. pontjában szereplő azon értékelésének, miszerint a fellebbezőknek nem sikerült bizonyítaniuk a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesülését, szükségszerűen a fellebbezők arra vonatkozó állításának elutasításán kell alapulnia, hogy a letartóztatás olyan előre látható kockázatának vannak kitéve, amely súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat nekik.
- 138 Ezért – a Parlament állításával ellentétben – ez az értékelés nem alapulhat a jogilag megkövetelt módon a Törvényszék elnökhelyettesének azon megállapításán, amely szerint annak kockázata, hogy a fellebbezőket átadják a spanyol hatóságoknak, nincs kellő valószínűséggel bizonyítva.
- 139 Ilyen körülmények között, tekintettel arra, hogy a megtámadott végzés 42. és 43. pontjában kifejtett indokok nem arra a kockázatra vonatkoznak, hogy a fellebbezőket a Francia Köztársaságtól eltérő tagállamban tartóztatják le, meg kell állapítani, hogy a megtámadott végzés 45. és 46. pontjában szereplő hibák miatt a Törvényszék elnökhelyettese által az említett végzés 58. pontjában kifejtett értékelésnek nincs meg a kellő alapja.
- 140 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Parlament és Spanyol Királyság által javasolt új indokolással alátámasztható-e a megtámadott végzés rendelkező része.

Az indokolás megváltoztatása iránt a Parlament által előterjesztett kérelemről

Érvelés

- 141 A Spanyol Királyság által támogatott Parlament azt javasolja a Bíróságnak, hogy amennyiben helyt ad a fellebbezők által előterjesztett jogalapoknak, változtassa meg az indokolást, és állapítsa meg, hogy a fellebbezők által hivatkozott letartóztatás kockázatához kapcsolódó kár nem minősül súlyos és helyrehozhatatlan kárnak.
- 142 E tekintetben arra hivatkozik, hogy a fellebbezők által javasolt megközelítés figyelmen kívül hagyja az ideiglenes intézkedések kivételes jellegét, mivel ez alapján automatikusan bizonyítani lehetne a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesülését minden olyan esetben, ha a nemzeti hatóságokkal való együttműködést megtagadó parlamenti képviselő mentelmi jogát felfüggesztik.
- 143 Továbbá mivel a parlamenti mentelmi jog célja a Parlament megfelelő működése elé állított akadályok kiküszöbölése, a fellebbezőknek bizonyítaniuk kellett volna, hogy a vitatott határozatok azzal a veszéllyel járnak, hogy akadályozzák a Parlament feladatainak ellátását, valamint hogy a Parlament megfelelő működésével ellentétes lenne a mandátumuk gyakorlásának akadályozása. A fellebbezők azonban nem bizonyították, hogy egy tagállam által egy parlamenti képviselővel szemben hozható kényszerítő intézkedések sértenék a Parlament függetlenségét és megfelelő működését.
- 144 A fellebbezők a Parlament által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelem elutasítását kérik.

Értékelés

- 145 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az indokolás megváltoztatása iránti kérelem elfogadhatósága feltételezi az eljáráshoz fűződő érdek fennállását abban az értelemben, hogy e kérelemből eredményénél fogva előny származhat azon fél számára, aki azt előterjesztette. Ez az eset állhat fenn akkor, ha az indokolás megváltoztatása iránti kérelem a fellebbező által előterjesztett joggal szemben felhozott védekezésnek tekinthető (2022. február 24-i Bernis és társai kontra ESZT ítélet, C-364/20 P, nem tették közzé, EU:C:2022:115, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 146 Az ideiglenes intézkedést kérő félnek kell bizonyítania – amint ez a jelen végzés 75. pontjában is szerepel –, hogy nem várhatja ki az alapügyben folyó eljárás végkimenetelét anélkül, hogy ne szenvedne súlyos és helyrehozhatatlan kárt.
- 147 Következésképpen, noha a Törvényszék elnökhelyettese tévesen állapította meg, hogy a fellebbezők letartóztatása nem volt kellő valószínűséggel előre látható, azt az értékelést, amely szerint a sürgősségre vonatkozó feltétel nem teljesült, mégis helyben kell hagyni abban az esetben, ha a letartóztatás nem okozhatott súlyos és helyrehozhatatlan kárt a fellebbezőknek.
- 148 A Parlament által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmet tehát elfogadhatónak kell tekinteni.
- 149 Amint arra ezen intézmény helyesen rámutatott, a parlamenti képviselők mentelmi jogát kizárólag az Unió érdekében kell biztosítani. Ennek a mentelmi jognak a célja közelebbről az, hogy elkerülhető legyen az intézmény megfelelő működésének és ezáltal hatásköreinek akadályoztatása. Következésképpen a mentelmi jogának felfüggesztéséről szóló határozattal szembesülő parlamenti képviselő csak arra hivatkozhat, hogy ez a határozat számára közvetlenül súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozva nemcsak a mandátuma szabad gyakorlásához való jogát, hanem a Parlament megfelelő működését is sérti (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének 2012. március 29-i Golnisch kontra Parlament végzése, C-569/11 P(R), nem tették közzé, EU:C:2012:199, 29. pont).
- 150 A súlyos és helyrehozhatatlan kár bekövetkezésének kockázatát így tehát figyelmen kívül lehetett hagyni olyan helyzetben, amikor a parlamenti képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére a vele szemben indított büntetőeljárás korai szakaszában került sor, és nem nyert megállapítást, hogy az eljárás akkori vagy várható alakulása konkrétan akadályozhatja a parlamenti képviselő feladatainak ellátását, így például az ülészakon, a parlamenti utazásokon vagy jelentések elkészítésében való részvételét, és hogy a Parlament megfelelő működéséhez fűződő érdekek ellentétesek lennének a mandátuma gyakorlásának bármely módon történő akadályozásával (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének 2012. március 29-i Golnisch kontra Parlament végzése, C-569/11 P(R), nem tették közzé, EU:C:2012:199, 30. pont).
- 151 Ez a megoldás nem ültethető át olyan helyzetre, amikor a parlamenti mentelmi jog felfüggesztését indokoltta tévő büntetőeljárás az érintett parlamenti képviselőkkel szemben már európai elfogatóparancsok és átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzések kibocsátásához vezetett.

- 152 Az így elfogadott intézkedések ugyanis a parlamenti mentelmi jog felfüggesztése esetén a 2002/584 kerethatározat és a 2007/533 határozat alapján az érintett parlamenti képviselők letartóztatását és – az átadásukról szóló határozat elfogadásáig, adott esetben több hétig tartó – fogva tartását eredményezik.
- 153 Az ilyen szabadságtól való megfosztás, amely ráadásul többször, több tagállamban is megismétlődhet, akadályozhatja az érintett parlamenti képviselők számára annak lehetőségét, hogy a mandátumuk gyakorlásához szorosan kapcsolódó tevékenységeknek – mint például a parlamenti utazásokon való részvételnek vagy a jelentések elkészítéséhez szükséges utazásoknak – eleget tegyenek, és ezáltal akadályozhatja a Parlament megfelelő működését. Az európai parlamenti képviselő tevékenységeinek jellegére, valamint arra tekintettel, hogy e tevékenységeket az Unió egészében kell végeznie, a parlamenti képviselői mandátum gyakorlásának ilyen akadályát anélkül kell megállapítani, hogy a képviselői mandátumra hivatkozó személynek konkrét adatokat kellene szolgáltatnia arról, hogy milyen konkrét tevékenységeket kell végeznie a parlamenti ülészek helyszínétől eltérő tagállamokban.
- 154 Hozzá kell ehhez fűzni, hogy mivel az érintett parlamenti képviselők nem tudnák európai parlamenti képviselői feladataikat megbízatásuk végéig ellátni, ha a mentelmi joguk felfüggesztéséről szóló határozatokat ilyen esetben nem függesztenék fel, az így okozott kár helyrehozhatatlan lenne (lásd analógia útján: a Bíróság elnökének 2003. július 31-i Le Pen kontra Parlament végzése, C-208/03 P-R, EU:C:2003:424, 102. pont).
- 155 Következésképpen meg kell állapítani, hogy egy parlamenti képviselő letartóztatása és az átadásáról szóló határozat elfogadásáig, adott esetben több hétig tartó fogva tartása súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat neki.
- 156 A fentiekre tekintettel a Parlament által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmet el kell utasítani.

Az indokolás megváltoztatása iránt a Spanyol Királyság által előterjesztett kérelemről

Érvelés

- 157 A Spanyol Királyság azt állítja, hogy a megtámadott végzés 43. pontjában a Törvényszék a vitatott határozatok hatályát illetően tévesen alkalmazta a jogot, következésképpen azt javasolja a Bíróságnak, hogy változtassa meg az indokolást és törölje a 43. pontot.
- 158 Elsődlegesen azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elnökhelyettese túllépte az ideiglenes intézkedésről határozó bíró feladatkörét azáltal, hogy a vitatott határozatok olyan értelmezését fogadta el, amellyel lényegében a fellebbezők által a megsemmisítés iránti keresetükben előadott egyik jogalapról határozott.
- 159 Másodlagosan a Spanyol Királyság azzal érvel, hogy a vitatott határozatok teljes egészében felfüggesztették a fellebbezők mentelmi jogát, és nem tekinthető úgy, hogy a fellebbezők továbbra is hivatkozhatnak olyan állítólagos „utazási mentességre”, amely az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyvben egyáltalán nem szerepel.

160 A Spanyol Királyság szükségesnek tartja továbbá a megtámadott végzés 52. pontjának első mondatának módosítását, mivel ez a mondat az első fokon benyújtott beavatkozás iránti kérelmének téves értelmezését tartalmazza.

161 A fellebbezők a Spanyol Királyság által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelem elutasítását kérik.

Értékelés

162 Az indokolás megváltoztatása iránti kérelem – amint ez a jelen végzés 145. pontjában szerepel – csak akkor fogadható el, ha az eredményének fogva előny származhat belőle azon fél számára, aki azt előterjesztette.

163 A jelen ügyben a Spanyol Királyság által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelem a megtámadott végzés 43. pontjának törlésére, valamint 52. pontja első mondatának módosítására irányul.

164 Először is az említett végzés 43. pontjában a Törvényszék elnökhelyettese lényegében úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozatok nem függesztették fel az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének második bekezdésében biztosított mentességet. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezők nem hivatkozhatnak annak állítólagos veszélyére, hogy a strasbourgi parlamenti ülészekre utazás, illetve az onnan való visszatérés során letartóztatják őket.

165 A Törvényszék elnökhelyettese által ily módon elfogadott indokolás esetleges megváltoztatásából a jelen eljárásban nem származna előny a Spanyol Királyság számára.

166 Ha ugyanis – amint azt a Spanyol Királyság javasolja – úgy tekintenénk, hogy a vitatott határozatok teljes mértékben felfüggesztették a fellebbezők parlamenti mentelmi jogát, vagy legalábbis nem zárnánk ki annak lehetőségét, hogy ilyen hatással járhatnak, az annak megállapításához vezetne, hogy a fellebbezők letartóztatása a Francia Köztársaság területén is valószínűsíthető, valamint hogy az általuk esetlegesen hivatkozott kárt tovább súlyosbítja az a tény, hogy a vitatott határozatok akadályát képezhetik a parlamenti ülészekon való részvételüknek.

167 Ezzel szemben az indokolás Spanyol Királyság által javasolt megváltoztatása nem alkalmas a Törvényszék által a megtámadott végzés 44. és 45. pontjában elkövetett hibák ellensúlyozására.

168 Másodszor, a megtámadott végzés 52. pontjának első mondatában kifejtett indok módosítását illetően meg kell állapítani, hogy ebből sem származna előny a Spanyol Királyság számára.

169 Ez a módosítás ugyanis csak a Törvényszék elnökhelyettese által a Spanyol Királyság beadványainak értelmezése során elkövetett hibát korrigálná, de nem befolyásolná a megtámadott végzésben szereplő tényállás megállapítását vagy annak minősítését.

170 Ebből következően a Spanyol Királyság által az indokolás megváltoztatása iránt előterjesztett kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, és ennél fogva a megtámadott végzést teljes egészében hatályon kívül kell helyezni, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a második jogalap negyedik és ötödik részét.

A csatlakozó fellebbezésről

- 171 Mivel a megtámadott végzést teljes egészében hatályon kívül lett helyezve, a csatlakozó fellebbezés okafogyottá vált, és arról már nem szükséges határozni (lásd analógia útján: 2022. január 25-i Bizottság kontra European Food és társai ítélet, C-638/19 P, EU:C:2022:50, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A Törvényszékhez benyújtott, ideiglenes intézkedés iránti kérelemről

- 172 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése értelmében, ha a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi, és ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez. Ez a rendelkezés a Bíróság alapokmánya 57. cikke második bekezdésének megfelelően benyújtott fellebbezésekre is alkalmazandó (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökhelyettesének 2020. szeptember 10-i Tanács kontra Sharpston végzése, C-424/20 P(R), EU:C:2020:705, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 173 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezik az ahhoz szükséges információkkal, hogy érdemben döntsön a fellebbezők által benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelemről.
- 174 Mivel a felek az elsőfokú eljárás során teljeskörűen kifejthették álláspontjukat az ideiglenes intézkedés meghozatalának három feltételével kapcsolatban, az a tény, hogy a Törvényszék elnökhelyettese a három feltétel közül csak egyet vizsgált, nem akadályozhatja meg a Bíróságot abban, hogy maga hozzon végleges határozatot az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről.
- 175 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 156. cikkének (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek első látásra valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét. Így a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az ideiglenes intézkedésről határozó bíró csak akkor rendelheti el a végrehajtás felfüggesztését és más ideiglenes intézkedéseket, ha azok szükségességét a ténybeli és jogi alapok első látásra valószínűsítik (*fumus boni iuris*), és azok olyan értelemben sürgősek, hogy a kérelmező érdekeiben bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozásához az szükséges, hogy azokat már a keresetről való érdemi döntéshozatal előtt elrendeljék, és azok már ekkor kifejtsék hatásaikat. Ezek konjunktív feltételek, vagyis ha közülük bármelyik nem teljesül, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben a fennálló érdekeket is mérlegeli (a Bíróság elnökhelyettesének 2021. július 16-i Symrise kontra ECHA végzése, C-282/21 P(R), nem tették közzé, EU:C:2021:631, 26. pont).

Az alapkereset elfogadhatóságáról

Érvelés

- 176 A Parlament az alapkereset elfogadhatóságával kapcsolatban „komoly kétségeit” fejezi ki. Egyrészt mindhárom fellebbező csak a rá vonatkozó határozat hatályon kívül helyezését kérheti, a többi fellebbezőre vonatkozó határozatát nem. Másrészt a fellebbezők nem fejtik ki, hogy az általuk felhozott egyes jogalapok mennyiben vonatkoznak az egyes vitatott határozatokra.

Értékelés

- 177 Emlékeztetni kell arra, hogy az alapkereset elfogadhatóságát főszabály szerint nem lehet az ideiglenes intézkedés iránti eljárásban megvizsgálni, mivel az előre befolyásolhatná az ügy érdemében hozandó határozatot. Mindazonáltal ha a kereset nyilvánvaló elfogadhatatlanságára hivatkoznak, az ideiglenes intézkedésről határozó bírónak kell bizonyítania, hogy a kereset első látásra olyan elemeket tartalmaz, amelyek alapján meglehetősen valószínűséggel az állapítható meg, hogy a kereset elfogadható (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének 2003. június 26-i Belgium és Forum 187 kontra Bizottság végzése, C-182/03 R és C-217/03 R, EU:C:2003:385, 98. pont).
- 178 A jelen ügyben a Parlament csupán annyit tett, hogy az alapkereset elfogadhatóságával kapcsolatban „komoly kétségekre” hivatkozott, lényegében amiatt, hogy egyik fellebbező sem rendelkezik keresetösségi joggal a többi fellebbezőt érintő határozatokkal szemben, valamint a megsemmisítés iránti kereset egyes jogalapjainak előterjesztése miatt.
- 179 A Parlament nem állította, hogy az alapkereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, és nem terjesztett elő olyan bizonyítékot sem, amely alapján a kereset elfogadhatóságának – az ideiglenes intézkedésről határozó bíró hatáskörébe tartozó – rövid vizsgálata keretében azt lehetne megállapítani, hogy a kereset valószínűleg teljes egészében elfogadhatatlan.
- 180 Ebből az következik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nem lehet az alapkereset elfogadhatatlansága miatt elutasítani.

A *fumus boni iuris*ról

Érvelés

- 181 A *fumus boni iuris* megállapítása érdekében a fellebbezők nyolc, az alapkereset alátámasztására előterjesztett jogalapra hivatkoznak.
- 182 A jogalapok közül a harmadikra vonatkozó, elsőként vizsgálandó érvelésükben a fellebbezők többek között azt állítják, hogy a vitatott határozatok elfogadása során lefolytatott eljárásban megsértették az Európai Unió Alapjogi Chartája 39. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 41. cikkének (1) bekezdéséből eredő pártatlanság elvét.
- 183 A Parlament Jogi Bizottságának tagjaihoz intézett, a mentelmi jog felfüggesztésére irányuló kérelmekre alkalmazandó elvek megállapításáról szóló, 2019. november 19-i közlemény 8. pontja úgy rendelkezik, hogy az előadói tisztség egyenlőséget biztosító körforgásos rendszerben oszlik meg a képviselőcsoportok között, de kizárja annak lehetőségét, hogy az előadó ugyanazon képviselőcsoport tagja, illetve ugyanazon tagállamban megválasztott képviselő legyen, mint a mentelmi ügyben érintett képviselő.
- 184 Márpedig a vitatott határozatok előadója ugyanazon képviselőcsoport tagja volt, mint a VOX politikai párt, amely a fellebbezők ellen folytatott büntetőeljárásokban közérdekű keresettel élt. Ő elnökölt az említett politikai párt egyik ülésén is, amelyen támogatta a „Börtönbe Puigdemont-nal!” jelmondatot.

- 185 A jogi bizottság elnöke és annak politikai pártja továbbá rendkívül ellenséges magatartást tanúsított a fellebbezőkkel szemben, és stratégiájával igyekezett megakadályozni, hogy a fellebbezők megválasztásukat követően részt vehessenek a Parlament ülésein.
- 186 A Parlament azt állítja, hogy a parlamenti képviselők mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló eljárás politikai jellegű, ezért nem vonatkozhatnak rá ugyanazok a szabályok, mint a fegyelmi vagy bírósági eljárásra. Következésképpen az a tény, hogy az előadó és a jogi bizottság elnöke az érintett képviselőtől eltérő képviselőcsoporthoz tartozik, önmagában még nem minősül a pártatlanság elve megsértésének.
- 187 Ugyanezen okok miatt irreleváns az a körülmény, hogy az előadó és a jogi bizottság elnöke állítólag olyan politikai nyilatkozatot tett, amelyek eltértek a fellebbezők által képviselt politikai programtól. Utóbbiak erre vonatkozó állításait nem támasztják továbbá alá kézzelfogható bizonyítékok.

Értékelés

- 188 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következően a *fumus boni iurisra* vonatkozó feltétel akkor teljesül, ha az ideiglenes intézkedések elrendelését kérő fél által az érdemi kereset alátámasztására felhozott jogalapok közül legalább az egyik nem tűnik első látásra teljesen megalapozatlannak. Ez a helyzet áll fenn többek között akkor, ha az előadott jogalapok egyike olyan összetett jogi kérdés fennállására világít rá, amelynek a megoldása nem egyértelmű, és ezért alapos vizsgálatot igényel, amelyet az ideiglenes intézkedésről határozó bíró nem tud elvégezni, hanem annak az érdemi eljárás tárgyát kell képeznie, vagy ha a felek közötti jogvita olyan jelentős vitás jogi kérdést tár fel, amelynek megoldása nem nyilvánvaló (2018. december 17-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-619/18 R, EU:C:2018:1021, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 189 A felek álláspontja eltér először is azzal kapcsolatban, hogy egy parlamenti képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelemmel kapcsolatos eljárásban alkalmazható-e a pártatlanság elve az előadóra és a jogi bizottság elnökére.
- 190 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bíróság eddig még nem döntött ebben a jogkérdésben.
- 191 Ezen túlmenően a parlamenti eljárások kiemelkedően politikai jellegére tekintettel nem tekinthető első látásra nyilvánvalónak, hogy az ilyen eljárásokra a közigazgatási eljárásokra általában irányadó valamennyi eljárási követelményt alkalmazni kell.
- 192 Mivel azonban a parlamenti képviselő mentelmi jogának felfüggesztéséről szóló határozat megfosztja őt az európai parlamenti képviselő jogállásának egyik alapvető elemétől, amely a Parlament tagjait a parlamenti ciklus ülészekainak teljes időtartama alatt azonos módon illeti meg (lásd ebben az értelemben: 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet, C-502/19, EU:C:2019:1115, 78. pont), az ilyen határozat elfogadásához vezető eljárásban feltétlenül elegendő egyéni garanciát kell biztosítani az érintett európai parlamenti képviselő számára.
- 193 Az Alapjogi Charta 41. cikkének (1) bekezdése továbbá – nem téve különbséget az érintett intézmények, illetve az ügyek kezelésére irányuló eljárások között – kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül intézzék.

- 194 Bár azt kizárták, hogy ezt a rendelkezést olyan eljárásra lehessen alkalmazni, amely a parlamenti képviselői helynek egy parlamenti képviselő mandátumtól való megfosztása miatt megüresedésére vonatkozik, ez a megoldás nem ezen eljárás politikai jellegén alapult, hanem azon, hogy az eljárás keretében a Parlamentnek nincs mérlegelési mozgástere (a Bíróság elnökhelyettesének 2020. október 8-i Junqueras i Vies kontra Parlament végzése, C-201/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:818, 93. és 94. pont).
- 195 Márpedig mivel sem az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv, sem a Parlament eljárási szabályzata nem határozza meg pontosan, hogy mely esetekben kell felfüggeszteni egy parlamenti képviselő mentelmi jogát, a Parlament a priori széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a képviselő mentelmi jogának felfüggesztése iránti kérelem elbírálása során.
- 196 A Parlament Jogi Bizottságának tagjaihoz intézett, a jelen végzés 183. pontjában említett közlemény 8. pontjában foglalt elv, amely szerint az előadó nem lehet ugyanazon képviselőcsoport tagja, illetve ugyanazon tagállamban megválasztott képviselő, mint a mentelmi ügyben érintett képviselő, megerősíti továbbá, hogy a Parlament gyakorlata éppen arra irányul, hogy az előadó részéről legalább bizonyos mértékben pártatlanságot biztosítson.
- 197 Ezen szempontokra tekintettel meg kell állapítani, hogy az, hogy egy parlamenti képviselő mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelemmel kapcsolatos eljárásban alkalmazható-e a pártatlanság elve az előadóra és a jogi bizottság elnökére, olyan kérdésnek minősül, amelynek megoldása nem nyilvánvaló.
- 198 Másodszor, abban az esetben, ha ezen alkalmazhatóság megállapítást nyerne, az alapkereset harmadik jogalapjának vizsgálata annak eldöntését is jelentené, hogy a fellebbezők által előterjesztett bizonyítékok elegendők-e a pártatlanság elve megsértésének megállapításához.
- 199 Ezen elvnek megfelelően az intézményeknek meg kell felelniük a pártatlanság követelménye mindkét alkotóelemének, egyrészt a szubjektív pártatlanságnak, amelynek alapján az érintett intézmény egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, másrészt pedig az objektív pártatlanságnak, amelynek megfelelően ezen intézménynek megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az esetleges előítéletekkel kapcsolatos összes jogos kétely kizárására (lásd ebben az értelemben: 2021. február 25-i Dalli kontra Bizottság ítélet, C-615/19, EU:C:2021:133, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 200 A jelen ügyben az előadónak és a jogi bizottság elnökének a fellebbezők által hivatkozott magatartása első látásra negatív elfogultságot, illetve személyes előítéletet mutat velük szemben.
- 201 Mindazonáltal az ügy érdemében eljáró bíróságnak kell majd értékelnie, hogy valósak-e ezek a magatartások, mivel a Parlament állítása szerint a fellebbezők által benyújtott iratok nem bizonyítják ezt, de nem is tagadja, hogy az említett magatartások megvalósultak volna.
- 202 Nem vitatott továbbá, hogy a VOX politikai párt igen különleges helyzetben van, mivel közvetlen szerepet játszik a fellebbezők ellen indított büntetőeljárásban, és ezen a jogcímen közvetlenül részt vesz a C-158/21. sz. ügyben folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásban.

- 203 Hasonlóképpen, amint az az ideiglenes intézkedés iránti kérelem mellékleteiben is szerepel, a 2020. november 19-i Buxadé Villalba és társai kontra Parlament végzésből (T-32/20, nem tették közzé, EU:T:2020:552) kitűnik, hogy az e párthoz tartozó parlamenti képviselők keresetet indítottak a Törvényszék előtt annak megsemmisítése iránt, hogy a Parlament tudomásul vette két fellebbező európai parlamenti képviselőnek való megválasztását.
- 204 Ilyen körülmények között az ideiglenes intézkedésről határozó bíró által elvégzendő rövid vizsgálatot követően nem zárható ki, hogy az a tény, hogy az előadó olyan képviselőcsoporthoz tartozik, amelyben a VOX politikai párt európai parlamenti képviselői ülnek, jogos kételyt támaszthat a fellebbezőkkel szembeni esetleges negatív előítéllettel kapcsolatban.
- 205 Következésképpen – anélkül, hogy ebben a szakaszban a harmadik jogalap megalapozottságáról döntés születne, ami kizárólag az ügy érdemében eljáró bíróság hatáskörébe tartozik – ez jogalap nem tekinthető komolynak.
- 206 Mivel ez a jogalap – amennyiben annak az ügy érdemében eljáró bíróság helyt ad – a vitatott határozatok megsemmisítését eredményezheti, meg kell állapítani, hogy teljesül a *fumus boni jurisra* vonatkozó feltétel.

A sürgősségről

Érvelés

- 207 Annak bizonyítása érdekében, hogy a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesül, a fellebbezők előadják, hogy az adott esetben a spanyol hatóságoknak való átadásukat követő, valószínűsíthető letartóztatásuk súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozna nekik, mivel sérülne az európai parlamenti képviselői feladataik gyakorlásához való joguk.
- 208 Egyrészt a vitatott határozatok, másrészt pedig a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok és a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések együttes alkalmazása a fellebbezők számára a letartóztatás és a spanyol hatóságoknak való átadás jelentős kockázatát hordozza, mivel az európai elfogatóparancsok és a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések az összes tagállam hatóságaira kötelezettségeket hárítanak. Ez a kockázat felmerülhet a strasbourgi parlamenti ülészakra utazás során, de számos olyan tevékenység során is, amelyet a fellebbezőknek az Unió egész területén európai parlamenti képviselőként gyakorolhatnak.
- 209 Noha C. Puigdemont i Casamajó korábban több tagállamba is beutazhatott anélkül, hogy letartóztatták volna, ez azzal magyarázható, hogy 2017 októbere és az európai parlamenti képviselőként való megválasztása között nem volt ellene érvényben európai elfogatóparancs. Csak 2018 márciusában utazott a Belga Királyságon kívüli tagállamba annak ellenére, hogy ilyen európai elfogatóparancs volt ellene érvényben, ami magyarázatot ad arra, miért igazoltatták a német hatóságok.
- 210 El kell továbbá utasítani a Spanyol Királyság arra vonatkozó érvét, hogy az európai elfogatóparancsok végrehajtását annak köszönhetően felfüggesztették fel, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett a Bíróság elé. A Bíróság ítélezési gyakorlatából ugyanis nem következne ilyen felfüggesztés, a spanyol hatóságok

pedig úgy döntöttek, hogy fenntartják a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzéseket, ezzel is bizonyítva, hogy továbbra is végre akarják hajtani a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsokat.

- 211 Végül a fellebbezők úgy vélik, hogy a vitatott határozatok esetleges megsemmisítéséhez túl késő lenne, és így az nem védené meg őket az általuk hivatkozott veszélytől, és nem tenné lehetővé európai parlamenti mandátumuk gyakorlását.
- 212 Az Európai Parlament először is arra hivatkozik, hogy a vitatott határozatok nem minősülnek a fellebbezők által hivatkozott kár meghatározó okának. Ez a spanyol hatóságok által hozott határozatokból következik, mivel a vitatott határozatok csupán e határozatok végrehajtásának egyik eljárási akadályát szüntetik meg.
- 213 Másodszer a Parlament azt állítja, hogy a belgiumi helyzet különös jelentőséggel bír, mivel egyrészt a fellebbezők közül legalább ketten valószínűsíthetően ott laknak, másrészt az európai parlamenti képviselők részben ott dolgoznak. Márpedig a belga igazságügyi hatóságok folyamatosan elutasították a fellebbezőkkel szemben – akár még a parlamenti mentelmi joguk megadása előtt – kibocsátott európai elfogatóparancsok, valamint a kapcsolódó cselekmények miatt keresett más személyekkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végleges végrehajtását. Igen valószínűtlen, hogy a Bíróságnak a C-158/21. sz. ügyben hozott határozatáig megváltozna a belga igazságügyi hatóságok álláspontja.
- 214 Harmadszor, bár a vitatott határozatoknak Spanyolországban nincs joghatása, a fellebbezők nem bizonyították, hogy fennáll annak a valós veszélye, hogy a Belga Királyságon kívüli más tagállamok letartóztatják és átadják őket a spanyol hatóságoknak annak ellenére, hogy rendszeresen utaznak az Unión belül. A Belga Királyságtól eltérő tagállamokba történő esetleges utazások és az európai parlamenti képviselői tisztségük közötti kapcsolat szintén nem nyert bizonyítást. Különösen mivel az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének második bekezdésében előírt mentességet nem függesztették fel, szabadon utazhatnak Strasbourgba, hogy részt vehessenek a parlamenti ülészekokon.
- 215 Negyedszer, a bírósági eljárás valamely tagállamban történő, szabályszerű lefolytatása semmi esetre sem minősülhet súlyos és helyrehozhatatlan kárnak.
- 216 A Spanyol Királyság előadja, hogy a vitatott határozatok nem minősülnek a fellebbezők által hivatkozott kár meghatározó okának. Továbbá mivel a fellebbezők Belgiumban laknak, mandátumuk gyakorlásához pedig Brüsszelbe (Belgium) és Strasbourgba kell utazniuk, az európai parlamenti mandátumuk gyakorlását nyilvánvalóan nem akadályozhatja egy esetleges spanyolországi letartóztatás.
- 217 Ezenkívül egyetlen tagállam sem indított eljárást a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtása iránt. Igen valószínűtlen, hogy bármelyik tagállam végrehajtaná ezeket az európai elfogatóparancsokat, amíg a C-158/21. sz. ügyben az előzetes döntéshozatali eljárás folyamatban van. Az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem ugyanis a nemzeti eljárás felfüggesztését eredményezné, ideértve az említett európai elfogatóparancsok elbírálására irányuló eljárást is.

Értékelés

- 218 A sürgősséget – amint erre a jelen végzés 75. pontja is emlékeztet – annak alapján kell megítélni, hogy az ideiglenes döntés meghozatala szükséges-e annak elkerüléséhez, hogy az ideiglenes védelmet kérő félnek súlyos és helyrehozhatatlan kára keletkezzen. Ezt a felet terheli annak bizonyítása, hogy az érdemi eljárás befejezését nem tudná kivárni, anélkül hogy ilyen jellegű kár ne érné. Noha az ilyen kár fennállásának bizonyításához valóban nem szükséges megkövetelni, hogy a kár felmerülését és azonnali bekövetkezését teljes bizonyossággal alátámasszák, és az is elegendő, ha az említett kár kellő valószínűséggel előre látható, ugyanakkor az ideiglenes intézkedés elrendelését kérelmező fél köteles bizonyítani azokat a tényeket, amelyek megalapozzák az ilyen kár előreláthatóságát.
- 219 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a spanyol igazságügyi hatóságok mindegyik fellebbezővel szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, és az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzések vonatkoznak rájuk.
- 220 A jelen végzés 88–92. pontjában foglaltak szerint a tagállami igazságügyi hatóság által kibocsátott európai elfogatóparancs többek között arra kötelezi a többi tagállamot, hogy intézkedjenek a keresett személy letartóztatásáról, és az átadásról szóló határozat meghozataláig határozzanak további fogva tartásáról.
- 221 Hasonlóképpen, a jelen végzés 121–125. pontjából az következik, hogy az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzés SIS II-ben való feltüntetése főszabály szerint önmagában véve is maga után vonja az ilyen figyelmeztető jelzésekkel érintett személyek letartóztatásának kötelezettségét, kivéve ha a figyelmeztető jelzésekhez megjelölést csatolnak.
- 222 Az európai elfogatóparancs továbbá nemcsak a keresett személy letartóztatására vonatkozó kötelezettséget jelenti, hanem azt is, hogy ezt a személyt át kell adni a kibocsátó igazságügyi hatóságnak.
- 223 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a 2002/584 kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2021. április 29-i X [Európai elfogatóparancs – Ne bis in idem] ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 224 A kerethatározat által szabályozott területen a kölcsönös elismerés elve, amely a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, amint az a kerethatározat (6) preambulumbekzdéséből kitűnik, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében fejeződik ki, amely kimondja azon szabályt, amelynek értelmében a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre (2021. április 29-i X [Európai elfogatóparancs – Ne bis in idem] ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 225 Ebből következően a végrehajtó igazságügyi hatóságok főszabály szerint csak a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban taxatív felsorolt eseteiben tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag a kerethatározat

5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Következésképpen míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, C-354/20 PPU és C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 226 Sem a Parlament, sem a Spanyol Királyság nem állítja, hogy a szóban forgó európai elfogatóparancsok végrehajtását a végrehajtás megtagadásának a 2002/584 kerethatározatban felsorolt okai alapján meg kellene tagadni, vagy hogy a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzésekhez megjelölést csatoltak volna.
- 227 Azt sem állították, még kevésbé bizonyították, hogy a 2002/584 kerethatározatot és a 2007/533 határozatot a tagállamok általában nem alkalmazzák.
- 228 Bár a Parlament azzal érvel, hogy a tagállamok nyilvánvalóan vonakodnak a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok alapján eljárni, arra hivatkozva, hogy C. Puigdemont i Casamajó – holott nem volt parlamenti mentelmi joga – több tagállamba is beutazott anélkül, hogy letartóztatták volna, ezt az állítást nem támasztja alá bizonyíték, és azt a fellebbezők hivatalosan vitatják.
- 229 Hasonlóképpen az alapján, hogy a belga hatóságok nem adták át a fellebbezőket a spanyol hatóságoknak, a jelen végzés 131. pontjában kifejtett okok miatt nem zárható ki a fellebbezők letartóztatásának fokozott valószínűsége.
- 230 El kell utasítani a Spanyol Királyság által előadott azon érvet is, hogy a fellebbezők által hivatkozott kár nem következhet be a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának a C-158/21. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtásából eredő felfüggesztése miatt.
- 231 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikkéből következően a Bíróság elé előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztő nemzeti bíróság felfüggeszti az alapeljárást.
- 232 A C-158/21. sz. ügyben előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem mindazonáltal az abban foglaltak szerint annak eldöntésére irányul, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) által több keresett személlyel – köztük a fellebbezőkkel – szemben kibocsátott európai elfogatóparancsokat fenn kell-e tartani vagy vissza kell-e vonni, valamint – konkrétan a fellebbezőket illetően – azon további információk meghatározására, amelyeket a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak át kell adni az átadásuk megkönnyítése érdekében.
- 233 Ebből következően a C-158/21. sz. ügyben az alapeljárás felfüggesztéséről szóló határozat magában foglalja, hogy a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) nem kíván a Bíróságnak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adott válasza előtt határozni a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok fenntartásáról, illetve visszavonásáról.
- 234 Ezzel szemben a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) e tekintetben hozott alakszerű határozatának hiányában nem állapítható meg, hogy meg kívánta kérdőjelezni a már kibocsátott európai elfogatóparancsokat, vagy fel kívánta függeszteni azok végrehajtását. Ezek végrehajtásának felfüggesztése – amelyet egyébként a 2002/584 kerethatározat nem ír elő – nem következhet közvetlenül az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikkéből, amely nem írja

elő, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által az alapeljárásban az előzetes döntéshozatalra utaló határozat meghozatala előtt elfogadott intézkedések végrehajtását e határozat meghozataláig szükségszerűen fel kell függeszteni.

- 235 Meg kell ezért állapítani, hogy a fellebbezők a jogilag megkövetelt módon bizonyították, hogy a letartóztatásuk és a spanyol hatóságoknak való átadásuk kellő valószínűséggel előre látható, ha a vitatott határozatok végrehajtását nem függesztik fel.
- 236 A jelen végzés 149–155. pontjában szereplő megfontolásokból pedig az következik, hogy a fellebbezőknek az európai elfogatóparancs vagy az átadás céljából letartóztatandó személyekre vonatkozó figyelmeztető jelzés alapján történő esetleges letartóztatása súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat nekik. Még inkább ez a helyzet akkor, ha a fellebbezőket átadják a spanyol hatóságoknak, ami a szabadságuktól való tartós megfosztást eredményezhet.
- 237 Hozzá kell tenni továbbá, hogy el kell utasítani a Parlament és a Spanyol Királyság által előadott azon érvet, hogy a sürgősségre vonatkozó feltétel nem teljesül, mivel a vitatott határozatok nem minősülnek a fellebbezőket várhatóan érő kár meghatározó okának.
- 238 Az uniós jogi aktus végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem esetén a kért ideiglenes intézkedés elrendelése kétségtelenül csak akkor indokolt, ha a szóban forgó jogi aktus minősül a hivatkozott súlyos és helyrehozhatatlan kár meghatározó okának (a Bíróság elnökhelyettesének 2020. december 17-i Anglo Austrian AAB és Belegging-Maatschappij „Far-East” kontra EKB végzése, C-114/20 P(R), nem tették közzé, EU:C:2020:1059, 54. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 239 Ezen ítélkezési gyakorlat szerint nem rendelhető el a jogi aktus végrehajtásának felfüggesztése, ha a hivatkozott kár alapvetően a jogi aktustól független tényezőkből ered, és nem bizonyított, hogy a kár megvalósításához döntő mértékben hozzájárul. Ilyen esetben ugyanis a végrehajtás felfüggesztése nem tekinthető alkalmasnak arra, hogy megakadályozza a felfüggesztést kérő fél súlyos és helyrehozhatatlan kárát.
- 240 A jelen ügyben a fellebbezőket a vitatott határozatok elfogadását megelőzően megillető parlamenti mentelmi jog abszolút akadályát képezte a velük szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok és a SIS II-be vitt figyelmeztető jelzések alapján történő letartóztatásuknak és átadásuknak. Ebből következően a vitatott határozatok a fellebbezők által hivatkozott kár bekövetkezésének elengedhetetlen feltételét képezik, a határozatok végrehajtásának felfüggesztése esetén pedig elkerülhető a kár bekövetkezése.
- 241 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a fellebbezők bizonyították a sürgősségre vonatkozó feltétel teljesülését.

Az érdekek egyensúlyáról

Érvelés

- 242 A fellebbezők azzal érvelnek, hogy közérdek fűződik egyrészt ahhoz, hogy a Parlament összetétele tükrözze azon személyek uniós polgárok általi megválasztásának szabad kifejezését, akik révén az uniós polgárok képviseltetni kívánják magukat, másrészt ahhoz, hogy a Parlament tagjai

mandátumuk teljes időtartama alatt elláthassák feladataikat. Ebből az következik, hogy a közérdek és a fellebbezők érdeke – különösen személyi szabadságuk és szabad mozgáshoz való joguk tekintetében – egybeesik.

- 243 A vitatott határozatok megsemmisítése továbbá nem változtatná meg az alkalmazásukból eredő helyzetet, mivel a fellebbezők spanyol hatóságoknak való átadása esetén már nem védené őket az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének b) pontjában előírt mentesség.
- 244 A kért ideiglenes intézkedés elrendelésének egyetlen hatása az lenne, hogy késleltetné a fellebbezőkkel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtásának további végrehajtását, amelyet már a velük szemben korábban kibocsátott európai elfogatóparancsok két ízben történt visszavonása és az új európai elfogatóparancsok kibocsátása előtt eltelt hosszú idő is késleltetett.
- 245 A Parlament azt állítja, hogy a parlamenti mentelmi jognak nem az a célja, hogy késleltesse a nemzeti bírósági eljárásokat, vagy hogy az európai parlamenti képviselőknek módot adjon az igazságszolgáltatás elkerülésére, hanem a Parlament függetlenségének biztosítása.
- 246 Az EUSZ 4. cikk (2) és (3) bekezdésének megfelelően figyelembe kell venni a Spanyol Királyság alkotmányos érdekeit. Mivel a Parlament egyértelműen a fellebbezők mentelmi jogának felfüggesztése mellett döntött, az e tagállamban indított büntetőeljárás nem sérti a Parlament intézményi jogait.
- 247 A Spanyol Királyság előadja, hogy a kért ideiglenes intézkedés elrendelése megkérdőjelezné a 2019. december 19-i Junqueras Vies ítéletben (C-502/19, EU:C:2019:1115) megállapított érdekegyensúlyt. Ezen ítélet 91–94. pontjából ugyanis az következik, hogy az illetékes nemzeti bíróság úgy határozhat, hogy fenntartja a már elfogadott biztonsági intézkedéseket, és kérheti az érintett európai parlamenti képviselők mentelmi jogának felfüggesztését. Ebben az összefüggésben, miután a Parlament elrendelte a mentelmi jog felfüggesztését, a határozata végrehajtásának felfüggesztése az igazságszolgáltatáshoz és a jogállamiság tiszteletben tartásához fűződő érdek szempontjából túlzott áldozatot jelentene, olyan tények miatt, amelyek nyilvánvalóan korábbról származnak, és nem kapcsolódnak a fellebbezők parlamenti megválasztásához.

Értékelés

- 248 Megállapítható, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárások többségében mind a kért végrehajtás felfüggesztésének elrendelése, mind annak megtagadása valamilyen mértékben kivált bizonyos végleges hatásokat, és az ideiglenes intézkedésről határozó bíró feladata, hogy mérlegelje a lehetséges megoldások mindegyikével együtt járó kockázatokat. Ez konkrétan különösen annak vizsgálatát foglalja magában, hogy az ideiglenes intézkedést kérő félnek a megtámadott jogi aktus végrehajtásának felfüggesztéséhez fűződő érdeke elsőbbséget élvez-e a jogi aktus azonnali alkalmazásához fűződő érdekekkel szemben. E vizsgálat során meg kell állapítani, hogy az említett jogi aktusnak az ügy érdemében eljáró bíróság általi esetleges megsemmisítése lehetővé tenné-e a jogi aktus azonnali végrehajtása által előidézett helyzet visszafordítását, és ezt megfordítva a felfüggesztés milyen mértékben akadályozná a jogi aktus által követett célokat abban az esetben, ha a jogorvoslati kérelmet érdemben elutasítanák (lásd ebben az értelemben: a Bíróság

elnökhelyettesének 2018. január 10-i Bizottság kontra RW végzése, C-442/17 P(R), nem tették közzé, EU:C:2018:6, 60. pont; 2020. április 8-i Bizottság kontra Lengyelország végzés, C-791/19 R, EU:C:2020:277, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 249 Ami először is a kért ideiglenes intézkedések elrendeléséhez fűződő érdeket illeti, a sürgősségre vonatkozó feltétel vizsgálatából kitűnik, hogy ha a vitatott határozatok végrehajtását nem függesztik fel, akkor fennáll a veszélye annak, hogy a fellebbezők nem tudják hatékonyan ellátni európai parlamenti képviselői feladataikat.
- 250 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 10. cikk (1) bekezdése értelmében az Unió működése a képviseleti demokrácia elvén alapul, amelyben a demokráciának az EUSZ 2. cikkben említett értéke ölt testet. Az EUSZ 14. cikk (3) bekezdése ezen elvet végrehajtva előírja, hogy a Parlament tagjait közvetlen és általános választójog alapján, szabad és titkos választásokon, ötéves időtartamra választják (2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet, C-502/19, EU:C:2019:1115, 63. és 64. pont).
- 251 Ebben az összefüggésben a parlamenti képviselőknek az adott parlamenti ciklus ülészeit alatt teljes időtartama alatt egyformán biztosított mentességek célja többek között az, hogy lehetővé tegyék számukra a rájuk háruló feladatok ellátását (lásd ebben az értelemben: 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet, C-502/19, EU:C:2019:1115, 76. és 78. pont).
- 252 E mentességek célja továbbá – a képviseleti demokrácia elvének megfelelően – annak biztosítása, hogy a parlament összetétele hűen és teljes mértékben tükrözze azon személyek uniós polgárok általi, közvetlen és általános választójog alapján történő megválasztásának szabad kifejezését, akik révén az uniós polgárok az adott parlamenti ciklus során képviseltetni kívánják magukat (lásd ebben az értelemben: 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet, C-502/19, EU:C:2019:1115, 82. és 83. pont).
- 253 Ebből következően egy parlamenti képviselő mentelmi jogának szabálytalanul lefolytatott felfüggesztése, amely a parlamenti képviselő letartóztatását, illetve fogva tartását eredményezi, veszélyeztetheti a képviseleti demokrácia megfelelő működését az Unión belül.
- 254 Abból, hogy a Parlament a vitatott határozatokban úgy ítélte meg, hogy a fellebbezők mentelmi joga felfüggeszthető, nem állapítható meg, hogy e határozatok azonnali alkalmazása nem akadályozza a Parlament megfelelő működését, tekintettel egyrészt arra, hogy az alapkereset e határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányul, másrészt pedig arra, hogy a kereset alátámasztására felhozott jogalapok közül legalább az egyik nem tűnik első látásra teljesen megalapozatlannak.
- 255 A releváns érdekek mérlegelése során azonban nem kell figyelembe venni a fellebbezők személyi szabadságának és szabad mozgásának megtartásához fűződő érdeket, mivel – ahogyan ez a jelen végzés 149. pontjában is szerepel – a mentelmi jogának felfüggesztéséről szóló határozattal szembesülő parlamenti képviselő nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy ez a határozat nemcsak a mandátuma szabad gyakorlásához való jogát, hanem a Parlament megfelelő működését is sérti.
- 256 Másodsor, a vitatott határozatok azonnali alkalmazásához fűződő érdeket illetően hangsúlyozni kell, hogy a határozatok végrehajtásának felfüggesztése akadályozhatja a spanyol hatóságok által a fellebbezőkkel szemben indított bírósági eljárások lefolytatását, mivel megakadályozza a fellebbezők átadását a spanyol hatóságoknak.

- 257 A Parlament állításával ellentétben azonban az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésének betartásához nem szükséges az ilyen azonnali alkalmazás, mivel a parlamenti mentelmi jog egyáltalán nem kérdőjelezi meg a tagállamok azon lehetőségét, hogy a jogrendjük által meghatározott keretek között büntetőeljárást indítsanak, hanem csupán egyensúlyt biztosít e lehetőség és a képviseleti demokrácia EUSZ 10. cikk (1) bekezdésében foglalt elve között.
- 258 Harmadszor, az alapkereset vizsgálatából eredő helyzetet illetően meg kell állapítani, hogy a vitatott határozatok esetleges megsemmisítése nem változtatná meg az azonnali végrehajtásukkal okozott helyzetet, mivel a határozatok megsemmisítésére túl későn kerülne sor annak megakadályozásához, hogy az érintett parlamenti képviselők hivatali idejük jelentős részében teljeskörűen elláthassák feladataikat.
- 259 Ezenkívül abban az esetben, ha a fellebbezőket átadták volna a spanyol hatóságoknak, az Unió kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 9. cikke első bekezdésének b) pontjából eredő mentességük utólagos helyreállítása nem járna gyakorlati hatással, mivel a fellebbezők Spanyolország területén nem részesülnek mentességben.
- 260 Ezzel szemben abban az esetben, ha az alapkeresetet végül elutasítják, az iratokból nem állapítható meg, hogy a fellebbezők ellen indított büntetőeljárás lefolytatásának a vitatott határozatok végrehajtásának felfüggesztéséből eredő késedelme megakadályozhatná a büntetőeljárás befejezését.
- 261 Azt is hangsúlyozni kell, hogy az említett eljárás 2017 óta folyamatban van, és a Spanyol Királyság nem vitatta a fellebbezők azon állítását, hogy az eljárás azért tart ilyen sokáig, mert a velük szemben korábban kibocsátott európai elfogatóparancsokat kétszer visszavonták, és az új európai elfogatóparancsok kibocsátása előtt hosszú idő telt el.
- 262 Egyébiránt mivel a kért ideiglenes intézkedések elrendelése csupán a fellebbezők parlamenti mentelmi jogának ideiglenes visszaállítását vonná maga után, végső soron csak a már több éve fennálló helyzetet tartaná fenn korlátozott időtartamon keresztül (lásd analógia útján: a Bíróság elnökhelyettesének 2016. március 2-i Evonik Degussa kontra Bizottság végzése C-162/15 P-R, EU:C:2016:142, 114. pont).
- 263 Mindezekre tekintettel az érdekek mérlegelése a fellebbezők által kért ideiglenes intézkedések elrendelése mellett szól.
- 264 Ilyen körülmények között a vitatott határozatok végrehajtását fel kell függeszteni.

A költségekről

- 265 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.
- 266 A fellebbezési eljárással kapcsolatos költségeket illetően emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Márpedig, noha a Parlament és a Spanyol Királyság pervesztes lett, a fellebbezők nem kérték a költségviselésre való kötelezésüket. Ezért a felek maguk viselik a fellebbezési eljárással összefüggésben felmerült saját költségeiket.

- 267 Ami a Spanyol Királyság által a Bíróság eljárási szabályzatának a 184. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó 142. cikke alapján benyújtott csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatos költségeket illeti, a költségekről – ha az eljárás okafogyottá válik – a Bíróság szabad mérlegelése szerint határoz. A jelen ügyben, mivel a megtámadott végzésnek a fellebbezők által benyújtott fellebbezés nyomán történő hatályon kívül helyezése következtében a csatlakozó fellebbezés okafogyottá vált, úgy kell határozni, hogy mindegyik fél maga viseli a csatlakozó fellebbezési eljárással összefüggésben felmerült saját költségeit.
- 268 Az elsőfokú eljárással kapcsolatos költségeket illetően egyrészt a Bíróság eljárási szabályzatának a 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó 137. cikkének megfelelően úgy kell határozni, hogy a Bíróság a Parlament és a fellebbezők részéről felmerült költségekről jelenleg nem határoz.
- 269 Másrészt az ugyanezen eljárási szabályzatnak a 184. cikke (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó 140. cikke (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Spanyol Királyság mint az elsőfokú eljárásba beavatkozó fél maga viseli az elsőfokú eljárásban felmerült saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság elnökhelyettese a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság elnökhelyettese az Európai Unió Törvényszéke elnökhelyettesének 2021. július 30-i Puigdemont i Casamajó és társai kontra Parlament végzését (T-272/21 R, nem tették közzé, EU:T:2021:497) hatályon kívül helyezi.**
- 2) **A Bíróság elnökhelyettese elrendeli a Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres és Clara Ponsatí i Obiols mentelmi jogának felfüggesztésére irányuló kérelmekről szóló, 2021. március 9-i P9_TA(2021)0059, P9_TA(2021)0060 és P9_TA(2021)0061 európai parlamenti határozatok végrehajtásának felfüggesztését.**
- 3) **Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres, Clara Ponsatí i Obiols és az Európai Parlament maga viseli a fellebbezési eljárással kapcsolatos költségeit.**
- 4) **A Bíróság elnökhelyettese a Carles Puigdemont i Casamajó, Antoni Comín i Oliveres, Clara Ponsatí i Obiols és az Európai Parlament részéről az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült költségeket illetően jelenleg nem határoz.**
- 5) **A Spanyol Királyság maga viseli az elsőfokú eljárással, valamint a fellebbezési eljárással összefüggésben felmerült saját költségeit.**

Aláírások